

כח. גוף מטה

ב

שער תיקון הותחות

ציווי הלכה

ה"א עיר קדש פ"ק ג.
חוין אום לפניו את אשורת.
ט"י קדש פ"ק ג.
רבנן ונכונות בשעה לא נווה.
ט"ז פ"ק ג' יי'
ה"ב פ"ר קדש פ"ג ט נ"ה
ווענ"ה צפ. טר קדש פ"ג ג.

ראיתי לפреш תקופה וחושי הותחות לוסת הקבוע ולשאינו קבוע טעם
או. ואחר נפרש הזמן הרואוי לקביעת הותש ואת שאינו ראוי שטוט. ואחר
נפרש עניין הותש באיזה דרך הוא נקבע טעם.

סעיף א

א ↪ ותחלה נאמר כי חשש הותחות דרבנן⁽⁶⁾ הוא. רפלוגטא דרך ושמואל היה

דאיתמר הגיע שעת וסתה ולא בדקה ולא ראתה אמר רב ברקה ומזהה טמא
טמא טהור טהור כסבר וסתות דרבנן ושמואל אמר אפילו בדקה ומזהה טהור
טמא כסבר וסתות דאוריתא, וכיימה לנ כרב באיסורי. ועוד דמקמן טעם
לפלוגתייהו כתנאי דתניא הגיע שעת וסתה ולא בדקה ולא ראתה ר' מאיר
אומר טמאה נדה וחכמים אומרים תברך, שמואל קאי כר' מאיר ורב קאי כרבנן.
ועוד מדבריא מיניה רבא מרוב נחמן טעם וסתות דאוריתא או דרבנן ובליישנא
בתרא משפט ליה וסתות דרבנן, אלמא hei היכי הילכתה. ועוד מראמריןן ביבמות טעם
חייב אדם לפקוד את אשתו בשעה שיזא לדרכי⁽⁷⁾ ומוקמינן לה אפילו בשעת
וסתה⁽⁸⁾, שמע מינה וסתות דרבנן וכמקום מצוה לא גורר, دائ' דאוריתא היכי
שרינן ליה (א), ועוד רקא מהחיבינן ליה נמי, אלא ש"מ דרבנן היא. והchein פסק
רב אחא וא"פ טוות ריש א"ל⁽⁹⁾ וכן פסק בעל ההלכות. ואע"ג דתניא טעם והזרתם את
בני ישראל מטומאות אזהרה לבני ישפרשו מנשותיהם סמוך לוסתונ
וכמה עונה. ההיא אסמכתא בעלמא היא.

ב ↪ מיהו אע"ג דחשש דרבנן היא, אמרו רבן טעם שאם הגיע يوم וסתה ולא
ברקה ולא ראתה תברך לאחר מכנו ואם מצאה טהור טהורת ואם מצאה טמא

השגות הרוז"

נemplis הפיilo פמייך לוומחה ה"ג דהמර רגע חייך לדט
לפלויס מלטומו פמייך לוומחה עונגה. בגא קילן קונגא מטעם
טל האג לי' יאחז זן מון לי' גל. ולימול כל עיקנה, ולט נמלח
נמפלר יטן מעולס. ווין לי' כהה להאליך כלום כי' נמנעה על
ספל קיפל ווי' מה וווענ'ה שטוט ס"ג.

(א) בשער תיקון הותחות מה סכתן כלכ היוצא לדרכ
טוקד אשתו ואפיילו סמוך לוסתת דנדיגין ביבמות,
וקוד פלייט לה גנילה מתתק. לוחין. ווין פקיעה ז' חלול
פקילת צלט ונטילת רשות נלכד והפיilo נלכדו נלה. ולכוי
גוטינן לה ציבומו נEMPLIS יטינס מלודקים. וווענ'ה סלממו
לע' לעונת הוטט האל געונט יילוחטו לדרכ. ומה שרגיגו

לנפש תדרשנו

הבית ר' רנטשטיין רבען גג' אינה בנוותה הספרים "אלא סמוך
לוסת" אלא "אלא לשעת הותש", ומולח דמותר אף' בשעת הותש
מש. ומה' ע' השנת הרוזה הטע רכטב דרבנן גרטס "סמוך לוסת"
ואולי לא דק הרוזה או שנוטח אחרית היה לה).

א. ובליישנא בתרא פשוט ליה. בשיטת הריז'יך והרייז'יך גיאות
דעלולם הלכה כאיכא דאמרין, ע' ראי"ש פ"ק ע"ז סי' ג' ופלטולא
חרופטיא שט ס"ק ט. (הערת הרץ א.ם. הירושלמי)
א". ומוקמינן לה אף' בשעת וסתה. כתכ הרשב"א (במשמרת

בעלי הנפש

סימן א

טמאה, ומראמרין תברך שמעין מינה שהיא בחוקת טומאה ואסורה לשמש עד שתברך^ט. דהא ראמרין ^{עה טט} שאינה אסורה אלא אותה עונה בלבד, הבן מיili כשבדקה ביום וסתה ומצאה טהור, או נמי לא אתנן למעוטו אלא עונות שלפני החות דראעג' דצעריך לפרש ממנה סמוך לוסתה רוקא אותה עונה בלבד אבל שאר עונות שלפני אותה עונה לא, אבל לאחר החות אפילו כמה עונות אסורה עד שתברך^ט.

מייהו לאו זהה עונה לא סגיא לה בבדיקה מיד, רקולי יומם הוסיף החות דמי, ורקימה אין כרבוי יהורה דבר אמר ^{עה טט} כל היום שלה. ומאי כל היום עונת היום^ט. והני מיili כשהיא רגילה לראות ביום (ב) או אפילו עם הנץ החמה מידי. אבל אם רגילה לראותليلת ואפלו קודם הנץ החמה מיד אינה הושתת אלא בלילה, ואם בדקה ולא ראתה מותרת לשמש ביום.

והיכא דרגילה למיוחז בהנץ החמה גופיה אי נמי שלא קיט לה במילתא שפיר ולא ידעה אי קודם הנץ החמה אי לאחר הנץ החמה, איבא מאן דבר

שינויי מהדורות

כ"ג וכ"ו, וכן סוג' גול"ק ונכ"ג. וסיום דנלי (ונונחן לעיני הכל"ג נאנטומי המלחות וכ"ל) מירא לדהו וגונא מיהת איבעי לה למיוחש. והכי מסתבר.
ג) הכל"ג (כ"ה, כ"י, וכ"ז) קומך צלה לדין ג"ל. כי היבי שלא ליתוי איסור נדרה. (וכינה קלה כת פדר)
גדנישס כתו שאונגו נפניש. ע' העלה ע.)

1. כמה לנו פLOTS ממדוזות ננין זה:

ה) נחמלת כתג (ד). מגדולו קטע צומה (ענין ג"ה)
וזדי נקטין להו לחומרא ואסורה כל הלילה וכל היום
(ג). ע"כ סוף הגנלה.

ב) חט"כ נמקוס (זדלו"י כתג: איבא מאן דבר
דנקטין וכו'). כתו שמונל נפניש. (הנאותו ע"כ פדרום וכילל

השגות הרזיה

לט מיili.

(א) עוד כתג הכל'ג והיכא דרגילה למיוחז בהנץ החמה או בשרגילה לראות ביום. נרלה מדנגי גאנט צאול מפרק כל סיום צלה (לטיקול ונדיגיל) למיחוי נחמלת יממה, וכן כל סלילים צלה (לטיקול ונדיגיל) למיחוי כסוף לילה. וכן היפכל מספקין פ"ד, ומליי כל פיטוס צלה (המיהר מכילן קיטול חסומה נלילה ונדיגיל) למיחוי כסוף לילו. וכן היללה צלה לטמיון מילגון מלגון גפרק מיעיקות זא זלהה וועלה גנטית מהיכא ניט שמליי חומריים נותנין לה געלת מזוה וניתת כלל חומריים כל פילגה צלה הילמה כל צלה לטמיון קול. וכן

לנפש תדרשנו

בכל הנוסחאות שלפניו (ורבדי המגיה ברופס וורשה הם פליאה), ובואר האfon הראשון של הספק נראה משומך ראי אפשר לצמצם אם ראייה זו לא לפני הנץ או לאחריו.
ב"ג. נזראה לי בזה טעות סופר. לפי כל הנוסחאות שתחז', הטעס בנטחא שהיה לעני הרודה היא שודרג הקטע אי נמי דלא קיט לה במלתא שפיר לא ידעה אי קודם הנץ החמה (ולג' מהמת הרוועת 'נץ החמה') וכן החולף "או" במקום "אי".

א... וanon איבכא מפרשין לה. וכן פרשי' שם. מהיה בפי' המשניות לרביב'ס מברא כפירוש הרבא". ואפשר ואיבא ניט לעוני ראייה והנשכת מחלילה עד לאחר נץ החמה, דהיינו פ"י הרזיה 'בל תיזט שלה - מטור' בוכח ראיין איסור לאחר נץ החמה וכן רעתו ליקמן פ"ל ווסט' יא מיהו לפ' ריבנו אין הכרח לכך ורעתו לאסור ביה ליקמן זל' ה (וע' כו"פ ס"ר קפר ס"ק ורכבת בדרכ' אחרית).

ב. למיחזי בהנץ החמה גופיה אי נמי וכו'. כן היא הנושא

צינוי הלכה

ה"ג. כי קפ' ספ' ג.

ה"ד. כי קפ' ספ' ג.

מסורת תורה"ג

- (ג) ע' שע השפה והבדיקה טינ' גאל יהצע זי
- (ד) מישן וו' הנדרקה למתהלה, ע' שער הפעולה והבדיקה טינ' גאל יהצע זי וו' הנדרקה וו' מישן מוחת הבדיקה שייש' היל' א. (ג) ליעיל גאל ג'

חושחת לרייח סיינ. ראתה בו הוקבע חוסת בראשי חדשים. לא וראתה בר'ח סיון נערל וכות ר'ית וחושחת לב' בסיוון אפשר שתראה ותקבע הסט להפלגות מליא לילא". שהרי ראיית ר'ח ניטן שה בפלגתו לראיית שני בסיוון שניטן רלא אוניבר חסר.²²²

ט. לעולם הושחת לבי' החשות הללו לוスト
החדש ולחלבוגה עד שיקבע לה אחד מהן ג'
פומים כדיין בצד ראתה בט' בנימן ובכ' בו
חושחת לא' ב��eld מפנוי ר' ניסן, ואם לא
ראתה החשות לתשובה בו לשיעור הפלגה של
כ' ראתה בט' בו או שלא ראתה בו החשות
לכ' באיר, טמא בימי החדש התקבע וכות שחרי
ראתה בט' בזינס, וכן היא החשות לשניות עד
שהתקבע וסת הפלגה בכל ראיות, או וכות החדש
בנ' או שצער הא' בעקבותם בסוף אחר, ראתה
בט' בנימן ושםירה לאיר ולא ראתה מותרת
לשפט בר' סין ואינה החשות לוスト היטרונו
ו' ככר ביארט²⁰ שככל אשת שוטחה קבע
ו' המראונים תוך י'ח לראות שקדמה והשתא
לנדה הרי ואחרוניהם קובען וסת מן
השיג הורי החותה בנות ישראל למנוחה ז'
וא דבד שנשכח מתק למגורי לפיכך אפיקו
חשה מטיז לפס' ד' פומים קבועה לה וסת זיכן
' ב' ביצוא בה²¹.

ככ', וסת הדילוג איננה חוששת לו עתה שתקבענה, כיitzד ראתה ברוח ניסן ולסוף כ' חוששת להפלגה זו. פבר ים ב' ולא ראתה שום אונה החששה כלום להפלגה, דילמה ליום כי"א החששה לנו, הניע כי"א: לא ראתה מותרת לשמש [דרילמה ליום כי"ב] החששה ליום ב' ב"ב. הניע כי"ב' ולא. ראתה מותרת לנטשן], ארוּף לה ראייה (ליבג) [ליבג] קבעה לת' וסת לדילוג מכך ואילך אינה החששה כלל לדילוגו. וכן בדילוג וסת חדש ביצועה בזה²². הינה ראותה חמלה וששה ימים מצופים כל יום ויום טוטה בפער עצמו וחוששת לבולן, איזלו עזק רום ג' החששת לנו הגע כי"א ולא ראתה מותרת לשמש קבעו וא' וסת בגין קבע שזון בדרכ' ²³, ראותה ביום טז' בחודש ז' ומصلاה ראותה ד' ימי' והורה והתחילה בטז' בחודש הבא ראותה וב' ימים. ובין' שלאחרוני ראותה כבר שליש לדאות בי' לחודש ואין חולץ בו בסות הדילוג בלבד עד שתשלש בולו בדילוג ולא תחאה בדרכ' רמת' יונתן חילשטיין, לר' אייר, ראתה בו

למרדי ושוב אינה חוששת לו עז'.

ב' וסת החדש החששת לו בתחילת בפס' א' בטענו שביברטן, אבל וסת והפלגה א"א לחוש לו עד שתראה ראייה שנייה. שהרי אונה יודעת לאויה זמן היא מפלגה, מזמן זאת אומר שהראות

חסום פ' עד שבתבוק ותמצע טהורה, ואפילו קדם ייקבע לה החותם החששת, כיitzד ראתה בא' החושש וזה לביציגע א'. בחדש השני אוכורה שמשם בכל אותה קבוצה, שסת הקבוע עפ"י עבירה עינטו ולא הרוביש שבא בוננו אוכורה שמשם לפולם עד שבתבוק ותמצוא צהור, והסתה אמרינה קבוצ אם הגע אוו וסת הלא בדקה לא ראתה ביחס שעבירה עוגנת מותרת לביתה הי' יט. הסת הקבוע החששת לו עד שיפקר מבנה ג', פעמים בבדיקה²⁴, החותם שאינה קבוצ אפיל' ראתה בו ב', פעמים מכון שנגייע בתמן ולא תראה אפ"י שלא בדקה נער מניין

217 זכ' הרובב' מאן אבל למשיח לה וכו'. 218 וטור ס. קדר ט. סבר קפס 1 מרבנן ומ"מ פית' ה' וטור ס. קדר ט. סבר קפס 1 מרבנן ומ"מ פית' ה' וט' מ"ס ז. א. 219 משנה ט. ט. טב' ד. 220 כל הקטע בסדור טר' קפס מלשון הרובב' 221 וכן בטורו, וכותב בבי' שהוא מפסקי רבני הוואן 222 טור ט. ט. טב' ד. 223 ליל אמן ג. 224 ס. א. לא אמרן אלא לפיקעה ס. קפ. 225 וטור ט. מרבנן. 226 ס. א. שערע סעיף לב' שיר' וט' ט. ט. טב' ד. 227 והובא בגאותה, מימ' פיח ה'יט'

שכד
בתוך
בחדש
פצמיין
הר אש
תחלת
גראן

ראיהן
הדין
עכשוי
ויבא
ראחו
כל כ

וְיִזְחַד
בְּחַדְשֵׁי
אֲשֶׁר

לימי הוסט שיק בוחר לשם הקב שעטן לשם שאיר ולא ממו קבר זמן לנגן

בטן
עד
לא
דעת

חדשין, ויום י"ט בחודש שלאחדיו הוא יומ
וכחת, ויום כ' מן החדש הבא ובו מדגה
לעолов²⁰⁵, ראתה עכשו זבאים ל' זדאתה
שלישית לילא' ורביעית לילב' קבועה לה וסת
לדרילוג של הפלגותן, בין שהריקה דילוגה
הרביה בז שלא הריקה אלא יומ א', קובעת
לה וסת לזרילוג והותה²⁰⁶.

יב כל עניון שתפקיד האשה מ شأن ראייתו
קובעיה לה וסתם אפיקו ראותה בא' בנים ובא'
בsonian ובא' באב קבעה לה וסת לדר' הסידרוניות
אבל ראותה בא' בנים ובא' באיר ובא' בתמה
לא קבעה לה וסת שזרי הפסיקה בר' ח' 209.

יד. אין זה אשת קביעה וסת אל בענונות.
אפילו ראתה ג' י' חלים זה אחריה
ראתה ראשונה בליל החדש ורב' ביום החדש
והג' בלילו אין כאן סת. וכל מקום שצמאר
בענין זה יומן אין משמעו אלא פונגה או יומן
או לילדה 10

ס. דן המלמד שאין האשה קובעת וסת
בימי נדחה ולא ביום המייבה, כיitzד דאתה בא'
בנין והורה וראתה בז' בו ונעשה כן ג' הדרושים
לא קבעה וסת לו' בחודש אפרילו ראתה בא'
בחודש ובאי'ז בו כמה פעמים לא קבעה וסת
אלא לרדי', שלל ז' ימי נזה אחור הראות
הראשונה הוא הוליך, ויא' שלאחריה דמיט
טוטלון ממנה אז' ראותה לקבוע וסת, אפרילו
ראתה בא' בניטן ובז' וראתה בר' באירן וק'
בסיוון לא קבעה וסת ראתה בר' ר'יך ובג' ראתה
בכ' בחודש ובדר' קבעה לת' וסת לר'ית
שרוגלים לדבר שהרי הראשונים מעוני טהום
ראתה אותם וכעכשו ג' ראתה בזמנם בר'יך
וכאים יתירים הם שניטוטו בת' ומיתרו לה
להקדים וחושחת ליום הקדימה שבא' וסת אחר

היא קובעת יי' טאג בזומן זה שהחמיירו בנתת ישראל על וצמן שלא יהיה צדיקות למינות ימי הנדודות ור' א' יוס' כלארהיה החריבו עצם טומאות ר'א' ג'

אזרחותי הרמב"ן

היא אצלו בחזקת טהרה עד העונה כמי שאין
לה וסמן²⁶, נ. וחשב בעלה ימי וכמה או ימי עונגה והרי
יש לה שמות אחדים שתפסור ותסתבל ה' זו בחוקת
טהרה ומורתת לו בין עיהה בין ישנה טהרי
ב) ספיקות הן שמא לא ראתה ואם ראתה שמא
טבלת²⁷.

ה. היה משמש עם הטהורה ואמרה לו
ונטמי לא יפרוש והוא בקשו שציתו גבאת
לו כבירות¹⁸, ואם פרש הוא בקשיו חיזיב
במי שעל נזה, כיצד יושת געק צפוי רגליו
בערכע ושותא אונטו מזדפוע עד שימות ואבד
ואנד נסחים מבנים¹⁹.

ט. ואשה שיש לה וסנה אסורה לשמש כל
עונת החותם. אם וסנה ביום אסורה לשמש כל
אותו היום ואם וסנה בלילה אסורה לשמש כל
אותו הלילה²⁰⁰, שמא תראה דם שאורה וגיטים
בזמן הארץ בא²⁰¹. אפילו היה וסנה סמך

לשליחות הamaha אסורה לטעמך כל היום.⁶⁰

ג'. עבד והוסט ובדעה ומוצא תהורה מותרת לטעמך, לא בדקה עפ"י שלא הרגישה שבא ארוח אסורה עד שתבדוק⁶¹

יא. כיצד האשה קובעת וסת ראתה הום תחליה חורה וראתה לסתו כי יום אם הפליגת בן ג', פעמים שכן דאיות ד'⁶² הין וסת קבוע, שהרי הוזקה זו ג' פעמים לדאות מכ' לכ', ולמה לא הוזקה בראייה ג' מכני טראייה ראשונה בתחליה ראתה אותה ולא הייתה בהפלגה וכחזרה ד' דאיות הו שתהה מזויקת להפלגה ואיזויה מב' לכ' שהרי הפלגה ג' פעמים,⁶³ שרגלי ראתה ודמיים להקדמי כב' שביאנו כך היא קבועה בת הפלגות שות בצד ראתה בא' בניסן ובא' אייר ובא' בסיוון בicut

היא קביעה וומר לרא"ת אופי" שווה מלא מה חסר.²⁰ ראהו בимвול צי' בחדר של אהוריון, ובוים י"ג בחדר של אהוריון, ויום י"ח בחדר לאחר ברהמה לה ועת לדידלונג הראיה, שהרי דלעת י'.

ג'ז

205. טל א-צואת הפלגה לא מכך בפחות מדו' ראיות
ועיר סורן בראש פס' קפט. 206. נודה שם, ועיר מד'
ציח' ג'י' מובלון. 207. צ'ר' נדה שם, ומיים שם.
208. צ'ר' נדה שם, וסודו שם ומקורה מוגני, ומים שם.
ועיר בצע'ן שער הוותחות. 209. ותבגדה בסורן שם
ושׂרְעָם ספק' ט. 210. עיר' טן ב' בצע'ן שם סורן

רביינו נסים הלכות נרה פרק שני שבועות

ע' טשפוח

שׂרֵרֶס' (א) פ"י ס
בְּנֵי נָגָלָה מִצְרַיִם וְתִּזְמַחַת
נָזָם גָּמְלָה מִן כְּלֵי זָבֵחַ
מְלָמֵדָה כְּסֵף גְּמַלְלָה נְסִיבָה
מְאַכְּרָה דְּרִיכָה נְעָרָה
מְבֻשָּׁה מְלָכָה מְלָכָה וְתִּזְמַחַת
מְשֻׁלָּחָה מְשֻׁלָּחָה זְנוּבָה
מְשֻׁלָּחָה מְשֻׁלָּחָה זְנוּבָה
מְשֻׁלָּחָה מְשֻׁלָּחָה זְנוּבָה
מְשֻׁלָּחָה מְשֻׁלָּחָה זְנוּבָה

מִשְׁרָפָה

הדרי. היא כהן בחזקת טהרה ואני צריכה בדיקה. אבל אחר יט' ויבטה צריכה לבדוק: יב' שכחה ולא בדקה בין באונס בין ברצון ה' בחזקת טהרה עד שתתברר וחוטמא טמאה: **לג'** האשה שלא בדקה עצמה בשעת הסתסה ולאחר ימים בדקה ומוצא טמא ע"פ שהיא טמאה לטמפרע עד שעת וסתה כמו שתתברר בעניין טומאה טהורה. הרי זו אינה מטמאת את בועלה לטמפרע, ואיןיה טומנה אלא משעה שראתה דם. ואם מצאה עצמה טהורה י"ג הרי זו בחזקת **לע'** וכן אשה שראתה דם בחמתם מבה **ו** שיש לה במקור אף ע"פ שראתה בשעת מצתה היא טהורה והרם טהור. שהוסחות מדבריהם במצוות שתתברר בהלכות מטמא משכוב ומושב: **מן הסוגא** "בודקת עצמה ומראת לחבירתה. אבל החרש והשوطה עריכות פקחות לבורוק אותו ולקבוע להן וסתות וזה"כ הוי מחרמת לרשותה: **ו** אז כל אשר אשאיר ולא בירוח

עת וסתה ראתה דם חוששת ללבבות. לפיכך אם ראתה יום אחד או שנים יוישבת תשלות שבעה שמא דם זה ובימי נדחה היא. ואם ראתה שלשה ימים סופרת שבעת ימים נקיים שמא בימי זיבתה היא עומדת:ין וכיצד היא עושה לתוךן וסתה ולידע אם היא זבנה ודראית או ספק זבנה ולידע ימי זיבתה. הכל לפי ימים שתראה בהן. כיצד ראתה יום אחד או שנים משלמת עליהן השבעה ותוחיל למנות האחד عشر יום מאחר השבעה: ית ראתה שלשה ימים Hari זו ספק זבנה שמא יום אחד מהן קודם נדחה ושנים בתחילת הנדחה. וכן אם ראתה ארבעה. שמא שנים קודם הנדחה ושנים מ恰恰ת הנדחה יוישבת חטשה תשלום ימי נדחה ואחד עשר ימי זיבנה אחר החטשה: ית וכן אם ראתה תשעה ימים Hari זו ספק זבנה שמא שנים קודם ימי נדחה ושבעה של נדחה ומ恰恰ת למנות אחד עשר יום מאחר התשעה שפקדדם. וכן אם ראתה אחד עשר יום Hari זו ספק זבנה. שמא שנים קודם הנדחה יוישבתה של נדחה וב' של אחר הנדחה ונשאר לה מימי זיבתה תשעה: ב' ראתה שנים עשר ימים Hari זו זבנה ודראית. שאפילו היו מהן שנים לפני הנדחה ושבעה של נדחה הרוי שלשה לאחר הנדחה יוישאר לה מימי זיבתה שמונה. וכן אם ראתה שלשה עשר יום ישאר לה מימי זיבתה שבעה והן ימי הספירה: ב' משכבה בראיית הדם אפילו ראתה אלף יום כשייפסוק הדם סופרת שבעת ימים נקיים. ולאחר חז' יתחילה ימי הנדחה לו שטעה: ב' חנה למדות שככל המועה אינה מונה משיפסוק הדם فهوת מז' ולא יותר על יז' זיבתו ימי נדחה. כיצד ראתה יום אחד ופקד הדם מונה יז' ו' להשלום נדחה ויא' ימי זיבתה ויבאו ימי נדחה. ואם ראתה יז' או יתר מונה ז' משיפסוק הדם יובאו ימי נדחה כמו שביארנו:

סנדי עוז

האשה אלה נדקה פולג עד כמה שונגן נכללו מומנטים פלנריים וחובב. ועיירק הולן כוכבתם נסעה פולק כל צור (פרק 9) וכגון זו סמי צד רלבנט חומרתיי חביב ומוגב: בורקה עטוף כל זוחמים גנעליסן. פולק כל צור (פרק 10): כל אלה מעסוקה כי צור גאנק. מכבת טינין פולק לון גפלילו (פרק 11):

הנחות מינימום

[ב] וכן פסק בשאלות דרב אחיריו טה ודרא רב נחמן דרואה טקי לelogiyahu ר' יוסטול ר' כי דקמאר גומתיה ספ' קומפלטי וכוי והלכה ברב באיסורי וסוד דבוקי פלונגה דר אלימזר ר' יהישע בהוא והלכה כר' הוועש וכן פסק ר' ר' זוטרט ר' רבנן חילך אהה שיש לה ומם שבדה לא בדקה ואח' ב' בדקה ופזאתה בדור בדורו

הנשים בית שבעי שעד שלישי

דעתם עלי באהורה רטהורה עד שחטפיא טמא . לא
היא רטפיא טמא כדי נקיה ואגב דברי מצאה טהור
נקט נמי מצאה טמא . והוא הרין למי שאין לה סות ותגע
עת וסתה בינוונית שהוא יומ שלשים לראייתה הרי זו
אסורה עד שחברך ואם ברקה וממצאה טהור טהורה . יש
לה וסת שאינו קבוע והוא לה בפחות מעונה בינוונית מן
שראתה לעשרים וחמשה וכיווץ בוה אף על פי שלא
ברקה כיוון שלא הרניתה בדם הרי זו טהורה בלבד
בריקה כלל :

השער הרביעי הכתמים

דבר תורה אין האשה מטמאת משום נירה עד שתתניש בבשרה בשעת יציאת רם שנאמר רם יודה אורה ובכשרה . עיר שתרניש בכשרה . ותנן בפרק חכמים עשו סין לדבר וטמאו אפילו את הכתמים בראייה להחמיר על דברי תורה וכורתניא הגם לא אמרו שאלן ררכנן . פירוש בשקהלו חכמים בכתמים לחתלהו אותן בכعلاה ובבנה ובמבה וביציא בהן לא להקל אמרו שאלן היה הכתמים דבר תורה לא היו מקרים בספקן אלא עיקר כתמים להחמיר על דברי תורה זו ולפיכך הקלו בספיקן . הרואה בתם צדקה להפקין בברורה ומונה שבעה נקיים חוץ מאותו יום של מציאה ב痴 שראתה רם . אחר הבהיר הנמצא על בשורה ואחד ההນמצא על חלוקה אינו מטהע עד שייאבו בנים . ועד רתנן בפ' הרואה כתסוער כתה היא תולה רבינו חנינא בן אנשיגו אמר עד בנים של פול . ואיתמר עלה בנם אמר ר' עד בנים אינה תולה פחותה מכנים תולה ורב חמרא אמר בנים תולה יתר מכנים אינה חוללה ואענ' רב כלל מא קי' לבר' לנבי רב חמרא ררכבה הוא רכה קי' לרב חמרא רקי' כרבי יוחנן דאמר רבי אהבו אמר רבי יוחנן כל שעורי חכמים להחמיר חוץ מכנים של כתמים . כלומר בכל השיעורין שייעור מצומצם ביחס לשכשוער להחמיר חוץ מבנים של כתמים שהוא להקל . ופלונתא ררבי ינא ורבי חנינא דתאמ' בנמצא עליה בנים ועד איזתו עוזר רצופה בו מאכלה בותחים דרב חמרא שייכא חרויו כוותיה סבירא להו רבי חנינא אמר טמאה כי תליא בנים בנים ועוד לא תליא . ורבי ינא אמר שהורה הני מיל' ראין רצופה בו מאכלה אבל הכא דרצופה בו מאכלה האי ועוד רם מאכלה הוא פש לה בנים כוון רב כלל מא תליא היכני תלייא . אלמא בלווא סבירא להו דנים בפחות מכנים והכין פסקו בולו רבו אתה זל . וכמה שייעורו של נרים תשע עדשות שן שלש על שלש דתנן בפרק' של מטבח נגעים גופה של בהרת בנים הקלקי מרבע מקום הנרים תשע עדשות . גזרמן לה נרים נידול טיכון משערת בו שייעורי נרים של חכמים להקל כמו שאמרנו . פעמים שתולה בכתומות במקומות שטין הפשפש מצוי וכראמי' בפרק הרואה תולא בבפשפש עד בתרומות . וכחכ' הרמב' זיל שאינה חולשת

הוותת התיו בטעשה מותת הימים
אפי' הוותת מרוחק טעונה בינוונית כנונ
שהיא למורה לראות משלשים וחמשה
לששים וחמשה וכויזא בוה אף על פי
דרהיע זמן עונה בינוונית מותרת דהא
קבע לה וסת ואלו בוטח התלוי בטעשה
אימר האורח הבא מעצמו בא בעונה
בינוונית . ולפי הפסברא הזאת כל שיש
לה וסת ליטים ולקפץות אם עונת הוותת
מרוחקת מעונה בינוונית הרוי זו אסורה
ביום שלשים כמי שאין לה וסת כלל
שחוושת לעונה בינוונית כמו שהבנו
למעלה . וכן אם וסת הקפיזות מובלעת
בחור ימי עונתיה ולא קפזה ולא ראהה
הרוי זו חוושת ליום העונה . ועתה יש
לכבר איש שיש לה וסת והגיע עת
וסתה ולא ברקה בשעת וסתה ולא
הרגישה אם ראהה אם לאו וכן מי
שאין לה וסת והגיע עת עונתיה ולא
ברקה ולא הרגישה אם היא מותרת אחר
מיבן בברקה או אפילו שלא בדיקה •
נרטין בפרק כל היר איתתר יש לה
וסת והגיע עת וסתה ולא ראהה ולכטוף
ברקה אמר רב אם בדקה ומצחא טמא
טמא טהור טהור ושיטוא אמר אף ברקה
ומצחא טהור טמא מפני שאורה בזמננו
בא . ואוקי רב נחמן בר יצחק פלוניתיה
ובותחות דאוריתא או דרבנן דשותא
סביר וסתות דאוריתא והרוי זו כאלו
ראתה בשעת וסתה הקבוע לה וצריכה
ספרה וטבילה . ורב ספר וסתות דרבנן
וכיוון שבדקה עצמה עבשו ומצחא טהור
אף אני אומר שהאורח בזמנו לא בא •
והרוי זו טהורה מיר . אמר רב שששת
בתנאי רב כי אליעזר אומר טמאה נדה
ורבי יהושע אומר חברך **לאקייטא** אין
וכמן דאמר וסתות דרבנן דהא רב
ושיטוא ואיסורי הלכה כרב באיסורי •
ובן רב כי אליעזר ורבבי יהושע הילכה בר'
יהודשע . ורבנן משמעדאית ליה הכנין
מרקאמר נבי פלוניתא דרשבען ורבבי
בהרואה דם מהחת מכיה רכבי עלמא
ומסתות דרבנן ובמקו' מקומו טמא קא
טיפלני וכיוון שכן אף איש שיש לה וסת
והגיע עת וסתה ולא בדקה חברך ואם
מצאה טהור טהור . ומיר אסורה עד
שתבדוק ומצחא טהור שאני הושש
שם בא האורח ע"פ שלא הרגישה •
והיינו דקאמר רב ברקה ומצחא טהור
ברקה והניא רב כי יהושע אומר חברך אלטא לכלהו
ברקה מהיא בעיא . והוא דקאמר רב מצאה טמא טמא
שהרואה דם עיר פאה בון כתלה
ברקה סדק בעיר פאה אבאל נבשא
הוותת דהוותה עיר שירה בו
ויריס וער שוחר בחר
בקום

מוחרים עד כ"ז מודס ווין סדרן מלוי
עוד דמעוברת וטינקה אין ציריך
וס דנגיי קול"ס ווקפה סיט יוקפ כיוון
הה לדל געטל דזיקא כיוון דמשה מפוגקס
להס כן מהלך אוכטן רבינו למשוגערן לאן

נידן נפרות מניה פטור נזק מהחפץ
לכמלה טבש כי הוא לא ספקו
דרימה נמחטה לכמלה מיlein נידן
לפרוט סמן נספת וлемה כתג גאיין
וקמה נמנינו דוחצתת לו וגאליך באה
עין עליו: **אבל** לפנינו' נרלה דעתך
ברור בסנהדר' ס' ג' טה נורם צו נאכ'

עיטורם ולבן נדרקה מוסו כנירמת כטפר
מה דמי עטיפה מוסו וכמי מטוהר נסנקו
תולח נג בעיטה נדרקה ליין זרימה מטולקן
ה מגדים מקלילן נגגה וטלפיו נסחלה
היאימה ממחטה וטלורה פולך לדל נדרקה
נדקינו נגגה היל נגיד עיטה ניגם דאגינ
יריק ננות כותשים (דו' נ'ע) מ"מ שמעת
נדmons נומדין מיניה דנטונגרת ומינקה
חללה נג בעיטה נזיקה ואלה גליך פירוש
עווד נלצון רוח"כ נכתוב מסכל מכם עט
ווקפה דטלפיו נצעת ווקפה שמירין סכל
ב כ mammals דליה מטולקם מדמים כמו
נדיעת ולו נכתחה: גם קרוט"ה
ב mammal דליה מטולקם מדמים כמו
ונ פסק במעונרת דטלפיו נסחלה הייה
טווי נמי חפיו נסחלה הייה מוצעם ולו
שייל וכדין מעונרת ומינקה דלן קארט"כ
צורות הנית ונוכ פסק נצלם טרוון וט'ו'
ענ'ג' נולדה דיס להחמיר כדעת קרט'ו'
זון מתחמי נזיתה mammal וגיט שט
לה חוצצת וליכך פליק נוכן כמכarc
לרכ'ן וק' עקר:

ההיל דכל סח' ניסים וחסכים לוטסן ק"ה
האטוטו פטצין למונגרם ולמ' געל' דידי'ה
ה, כי הוא לא ייה לפ██וק ודר'ה מומחה
דיד'ה ג'ישו לומר דמיינען לא מהחוקין
ה' מיינען לדמץ'הן מדצע'ה לא היפיקלה
ה' מה' עייר'ה חוסכם לוטק או דילג'

לשם יט לה ושם חלק קדומו עירין צב
ן נומד דמה סכתה כלב מג'רויים ולו
יש זה היפנו לו כי היה לה ושם קטע ון
לאח' שעמליה וכוי מירי דוקה נס' לה
צחוק פיתין זה המכ רבינו נס' הארכאנ'ן גלו

רמספיא מוכת ארישא:

ארבעה חדשים משנולד הילד (^ט) אפילו מת הולך (^{טט}) אין צרייך לפירוש סמור לוסטה וכן לאחר הוסת אחותרת אף על פי שלא בדקה: ח האשה שהיתה חביבת מהבבא מפני פחד (^י) והגיעה וסחה חוששת (^ו) אפילו לא היה לה וסת קבוע. עבר הימים

סדרiosa
 רקם הולג מופן עליי לדה
 עד כ"ד מילוט נל צהוב מה נל
 פטומים טהורות גולג מדקה ולבן נל
 דקה ורוי נל קלי מהה סוכת נל
 יושם ספודן גוֹשָׁתָה ובור, אין
 חמתן צבאת יוסף מ"ס כת' נל גל
 מלה הולג קפסה וסומן צב פטום
 וסח קטעו: לאבל ס לאהות נל
 ממלוק דנאלן לה וקמת קבען מהו
 גרב"ס דקה קלחן לה וקמת קורויה
 פטומים כלל פטס ופטס דמלטה
 גארדן"ס דקה קלחן דקה ורוי נל
 יה והמת קבוצת עבר הדום
 כסום ולג מדקה ורוי מירג נמי
 ותמיםין מקומת צדקה נל סיג
 נלן "ונח עוז" וו"י דכתה בינו

הגהות והערות

ימכלה עוד נסמן קפ"ט: כתוב פ"ז
הארון"ב צל אל תמרנו מושגראם צרכי נחוקה כ-
שלט שופת ולו דהמה וכוכו ו"ל חילן עליון
ב: וזה חומר כי לאן כמינו קמיה דוחמר וככל מה
ו בסנהדרין נסמן קפ"ט נקעטח דעומיה

ח האשה שהיתה נחבת
במחבוא מפני פחד והגין
וסתת חוששת לו אפיקו לא היה
לכך וסת קבוש עבר הום ולא בדקה
מורתה שחרדה מפרקת הרפיט.
וכס לפון למגן נאלומו (פ"ה ככ"ג)

עכטנו מוסס למלרין כסוף פרק גנות צו
האהשה שהייתה במחבואה עד אז הגיע
חדרה מקלחת. הם לרמיס וכחן קרלה"ס
עליה וסתומת לדנען ולו קיתולן נון כמנהין
ליישן האג'ע עט וממה ולן נדרקה טמיהה כל
רב מלייר ריל ט"כ כלומר דברך גנות נון
דכללה רב מליאר פיל וכ"ק אהן נון כיימה
נדקה טמיהה ערבית מליאר אהן אהן זיימה
נדקה טסורה חמוצה מקלחת חם קרמים:
יע(ב) בניה כל דליהו נפ"ק נדרה גנווי מיה
עם וקמה דמי עינורו מהו אליג'ן דהמן
נדקה הוא יונגן כוון דדמיה מונזקם נון
כני מלייר אהן אהן אהן כיימה גמיחו וו' טב
ואגשע וממה ולן נדרקה טמיהה גלמא וקמת
לדמיה מונזקם ולן גניע נדרקה הכל נמי
ווכתב ען ולן גלמא ק"ל נגי' יוחנן דמשון
עם וקמה לינה חוסכת לו וופיטו נכתה
כמיiformה גמיחו וגנט עם וממה ונן
לן גניע נדרקה לסן טמיהה דמתקלאה דמיין
רבבינו עבר הום ולא בדקה סותרת וס'
בקבר ואחות דלוייזה נזרב בה ולן צו

לכטני דמעורם ומזרומי דין שעתנו ועו...
לכטני דמעורם ומזרומי דין שעתנו ועו...

(ט') אספִילוֹן מֶת הַוְלֵד. וּלְזָן וְשָׁמְלֵי כַּרְמֵל הַגְּנִינָה מִמְּפָרְקָן וְוּמָה מִקְמָלָן וְלְיָוָן מוֹחַר שָׁמָלָה חַי. רְסֵא: (ט') אֲנָן אַרְיךְ לְסָבָבָה מְלָאָה סָגָן מִתְּמִימָה נְמַנְמָה דְּטוֹבָבָה נְלָכָדָה כְּתָבָה לְרָסָס וּנְמַגְנָזָה פְּקָדָה כָּוָל עַיִן גְּדָתָה יוֹסֵף (וּלְיָהָר) צְבִיָּה פִּיטְרָה מְדִי מִיקְפָּהָה נְלָגָה אַפְּסָדָה כְּסָבָבָה סְפָרָה קִימָנָה (ט'') מְלָאָה דָּבָר קְנָתָה כְּפָרָה דְּעָשָׂר כְּסָעָם עַד כְּלָן הַמְּגִיאָה: (ו'') וּהַנְּגִינָה וּפְתַחְתָּה נְלָלָן עֲוֹנוֹת הַזָּמָן: (ו'') אַפְּלִיוֹן לְאַהֲרֹן וּלְאַבְדָּקָה וּכְרוֹן. מְטֻמָּן דְּמָהָה קְמָנָה פְּנִירָה נְלָלָן לְהַלְלָה וְקִמְטָן וְעַל וְכָהֵב הַלְלָה נְלָלָן.

אפסתא פדריא טהרה

ד) סיט ריש סקטיו

ר וממה סוך ציעור וסתה ומזה נולאה
מן הוא אף על פי כן חזר ציעור וסתה
למזהה חוויה ממנה כל גוטן גלה עכ"ל
ה לפה כל בוטיקס בפלו לאו דטפלין
לימילס ומין הרגע כיוון שנדקה ומזהה
טהוולה טהוולה והען הווער לדחויה נחות
הנץ' מהמייל לעין מעטה דקין פסק
נספל המרומות (פי' ג) לנוין סיל
מסקנת המתדיין וכך הונחו דרכיהם
בקצותם צערן דוחה להלכו נדה (פי' ז
ד"ה מה ר' יוחנן) בסיס קמ"ק:

סכתה ולא בדקה אסורה עד שתבדוק ומיהו (א) אם בדקה אחר כך ומצאה טהורה תהורה אף על גב בחזקה אורח באazonיו לא מחייבן לה ודאי טמאה (ב) ייליכך אם בדקה ומצאה טהורה תהורה: ופרישה שפורש סמוך לוסתה וזה אינה אלא טומם שליטה קפוץ והוא לא טהור עד סמאנוק וממנוג סקירה עד סמאנוק וממנוג וככלך כתון קפ"ט:

ובתבב עוד לרעכ"ה (טט) צמה נדרים מה נספנות מעוגה דערלטן מכל טונה דטוניעם כוותק קצט אליה עעל טי לאג הרגינקה טוטזום עכ"ל וכן מזאול דזרני וצטע נדרס ומיהו אם בדקה אחר כד וממצאה

טהורת טהורה ע"ג דחוקה אורח
במננו בא יא טהוקין זיה ודאי
טמאה הילך אם בדקה ומזכה
טהורה טהורה. כנ"ג נמנמי נטמן
ונפלגמל למתני לולענו נAMILAH
מCumע דקלכ' כממן דמעיכ' גורסן מו^ו
נמק' כל קיד (๕๖) ליטממר ה'ק'ה

↪ נקונטרם אחרוזן זודוקא הני אבל כל

אשה דעטמא שהגיעה וסתה אסורה עד שתבחן וכו'. פירוש דוקומן סיט לה ומתקיינן או נמי אין לה ומתקיינן והגין יוס' ב' לרוחם מהן ניס' לה ומתקיינן כל קצטנו ג' פעמים וכונן צלחתה מכ' ג' לכ' ס' הפלל לו בדקה הרי זו טהורת הנול דיקיה כמו שכתב רביינו רבינו רבנן קב"מ עט ס' קרענ' ג' וכמו שכתבתי נחיתורו הכל מאריכי ולך כ' ז' כמהן כלון פירושים שליןemptה לסתה לא דבhoroth הקב"מ מטוולר כיטריטים: לעז' שוד הקב"ש ממכ"ז מהה שלחן רבינו נמיין קפ' ז' לדעת שלין זה ומתקיינה לא מתקיינן עד שמאזון וכותב עט קויטיל ז' כי חינוכיות ומכל מירון הוילג' דין מרכז שלפענ' ז' אויש לסתה וסדרן פוצע שלין תקופס לקויטיל דגמות קהילתי נלהן לאלה ומתקיינן כלון לה ומתקיינן קטע גלויהה הלאן גזר נדקה נסמןן למממשים למפניו ולוחרו הכל כהן קרייז זיס' לה ומתקיינן צלחתה מכ' ג' נ"ה אלוי צלחת קצטנו ומתקה לטוטולה ריחי נלהן דיקיה ולדכני הכל דו' אלון ניריכא לדוקן דמעת חמימות בון ומתקיינן זום' מה' ער' עט פ' אלון קבנומו: לעז' קב"ש מהה שלחן רבינו נמיין קפ' ג' סיינ'ה נר' ז' ווילמה ומורה פסיפקה תחנן ימי בוחודס מוסכם לנותו פטיפוק ווילמה דמסת עד שחדרון דהילג'ם ובלהן לה ומתקיינן קטע ג' מירון קב' מתקיינן פטיפוק ואיליך בדנרטס וגס כלון אין מוקם לנטס קויטיל דפטיטעל פה לאכלה נסמןן גזר נפרוץ לב' נסעה סאנגע הוקם פיטילו לע' קנעחו וכמו שכתבנו נמייעטל דקמינו נמייעטל פין ס' ועד באזן:

ב(ב) ופרישה שפודש סטוד לופטה אינו אלא לתשמש אבל

ו-פרישת הדרכם. נורמה דכון דקלות ממכחלה נעלמה הות ווין גריין פלאס ופודר בשאר כל קרובות דברים. כ"כ הרכז"ה נומ"ה (גוריין צ'י) ז"ג ד: ואילו רוס ס"מ. וכתב שגן דעת רצ"י להן וה"ר טבריס ו"ל (נמא"י טהרה"ס כב/ט.) ויס מי סופור טהור טהור טהור נכל הקליינות נדה ונלה ורחה לי כן פצל". ואלה נומר לן לדיניו חס אקונד אקייזן לדרך לוי פוקד חת לאטוט טבונה במקומאה נומחה טול נון דכדי לוי וויל נומח סכמג זבונו נטהור נטהור, נמי צחוי וויא לדיך טיבור כל קריינה דלאס טול נון מאוי טיכל דין יוזף נדריך נטוי וויא לדיך לון, דושוּס נכוּ עטמיה סרי וויא לבר ליטוּרטאך נטה גלעמוּזיגן דקיזיג נטמג רום ליטוּס וברזט פאנט פראט

(ד) ובגהות שעריו דורא בהלכות נדה (אות ז סודיה אמר ר' יוחנן פסק בשם לגן סמ'יק כדעת המרכדי לר') ופסק רוסת דשינוי הגוף כגון פיהוק

יינור כוֹסֶת

(כ) אם ברקה אחר כד. פירוט הסילו חמל כמה ומין. מתי יוקף:

(ו) **איינו אלא לתשמש וכו**, וכותב בתרומות הרשן דגם חיבורו ונישוק אסרו ולא החירו אלא כען מוגנת הכותם וכיווצא בזה ובז' חולק על זה מדלא אסרו אלא

[ט] קאמר ר' מלכה עבולה מוכלה: (ו) מכל מקום לדרכם וילך פיקין נלי': דיננו כולם דמים עכ"ל כן נ"ל (ולמה מישוי) [לפניהם מהוקן פ"ש מהה']:

בוחשיין עין שם. עירן גראן האגיה:

בוחשיין הנחות
הנחות והערות

הדרנן שפרש: סוגיא דיזא לאדר (עיין בסמוך בעורו) לעניין דברי ריעשו וכח "אבל
באייה וראי אסורה כי אין גאנטה פטי דרכ רשות לשועה שום ייסור או פבלון מרבענין"
עין שם וצע"ק (ופען ווועסוח בימות בכ: סדרה חייכ). וע"ז בהערה ל' שיש מחלקס
בין פרישה שהיא מדאורייתא לביקחה שהיא מרובנן: לד' ר' לי' כרעה המרדכי
בשם הוואיים: להן זה לשון הרושכאי "בעונה ו לא אסורה אלא חמשיש בלבד
וחוד הקילו בה ליזא לדורך שאפללו משח המשמש בחורר וכורן דעתה ר' זיל זיל
וש מי שאומר שלא התירו בייזא לדורך אל דברי הוגול אלל חמשיש ממש אסור.
וסכלל דברום אללו למי שאינו יוצא לדורך שאטו בעונה זו איילו בדברים של הרגלא
ונדרה בעילע. ואנואן וכורח דרכ שאפללו בחמשיש התירו לו וכורן אף רשי' זיל נון
פירוש עירק ע"כ. ווארה בעבורת דרכ' בע"כ ד"ה והימ' שמבראו דמותה ביזא לדורך
איפלו בחמשיש, אבל עניין שאר קידושים באין זיין לדורך לא מבואר כהדריא דעת רשי'.

ביסימן קפ"ט (הוא באוטו טה) לא כואורה על ממשען אין לא שעושין אייא עניין אם
ויעירן לומר ומחרד שאן הכרה לאטדור ליט' וש"י כמו להיש מושאר על כן
מסתמא דעתחו להתייר וכחושבאי' שהרי לא מצינו מקום לאטרו: לנו נכוון לנו ר' גראן
ולרבינו ר' פ"ן פירוז' דודצעץ' גנומא קרא מיתר לדסוק ולומחה
משמע דיבוציא לורך יש להקל כה ייחוד משאר נשים סטוק לסתות (וון ציריך לבאר
מראויריאתא, והיעו מבאן אדרט ווועסוח ודאורייתא ולדרירה אינו מועל בדיקה אלא ורק
שייעור סחת מכבראו בכם' טד). אמן מהמשך לשון סטמק' שם משמע לכראשה שוואו

דְּרוֹן וְקַנְעָלֶת צָוָס וְלִוְתָה וְכוּ רֵי
לְהָזָס צָוָס צְבָטָס פְּנָמִיס וְלִוְתָה מַוְּחָלָה
כְּפָלְפָלִין צְבָטָס פְּנָמִיס וְלִוְתָה מַגְּנָה
וּמַהְמָה מַהְמָה וְנִגְנָן וְפָלְפָלָן הַיְן מַקְטָלָפָן
וְתִּלְגָּלָן קַנְעָלֶת נָה וְסָמָךְ מַוְּחָלָה צְבָטָס

טכליום קנים נֶה וּמָם וְהַ דָּרְכוֹ צָלָמֵנוּ בְּמִתְחָדָה מִמְּפָקֵח הַמְּנִימָנוּ כְּמוּ שְׁמָלוֹם נְמִיטָרוֹ לְלַגְתָּן מְעוּמִים. וְנוּסָה פְּרָלֵס לְצִיִּיר צְבִירָה פְּרִילְוָזָנוּ פְּתָמָה פְּיוֹ מִמְּתָמָם כּוֹדֵךְ כְּמוּ סְכָמָן אַלְמָלָח (פְּגִעַת כִּיּוֹם, ט, ט), וְהַ כָּנָר כְּתָף רַמְּנוֹ וְכֵן פְּלִיכָּה זִימָה יוֹמָה.

๒๒ פִּיהַקָּה שְׁנִי פָּעִים בְּרָאשׁ

חודש וכו'. כל זה נמדד מדין
היום הקפיטום וכן מנג הכרז'ה המכון
כללו"ה (נקה פג' ד) מלך על מטה
טכטח זיפוי קסק"ט נמודך וכו'
טאפיוק לחםמול גולד לוליה סל ולחס
מודיך כלהמג נקפיות ווילר דלא דמי
לקיינוט דהקליפא גורמה נקמת ציון
עכיזון סגן לאפסר אנטקטינה כל יומם ונה
גוטס נספח ציון נמלר חן היפויוק
טניאן כה גולס סקוט גולד פיפויוק איטו

ולא פסבד לנו מעת גדורות מלחת הפליטוק
(משמעותה כחיה צע) מחן צהו כל צקן
וכיו רלווי סחיד שפקפה ריה לו לומת
רוכם כייה נפי צהו הגע טיגומו כל
רחם מטבח ליה פיאוקין צים נומר נן
וזו דרכינו פיאוקין קדומות לו עכ"ל
פיאוקן לדחמוון גוטס נלהייאן כל רטט
ומהונגע לבי עטס היה:

אתה וחורה ופיהקה בתוך ימי

ל' **הנְּחַזֵּק** (שׁוֹר וְלִבְבָּשָׂר) **דָּלָל** הַגּוֹנָה בְּבָבֶל
פְּלָסְטִינָה קָהָמָל דָּלָלָר שָׁעַנְדָּר סָסָם
וְאַנְסָמָן כָּלְבָּר תְּמָמָה לְבָבֶל
הַנְּחַזֵּק נְמַמָּה מְצֻמָּת דְּנַדְקָה וְתַמְמָה עֲנַמָּה
וְעַן מְעַן הוֹמָת לְסָרוֹה נְלַמָּת דְּמַפְלָל
יְלִיל דְּדַקָּה נְמַמָּה וְמְנַמָּה טָהָרָה כְּלַשְׁעַל
הַנְּחַזֵּק נְמַמָּה וְסָמָךְ כָּלְבָּר תְּמָמָה לְבָבֶל
וְאַנְסָמָן כָּלְבָּר תְּמָמָה גְּנוּרָה כָּלְבָּר
פְּלָסְטִינָה קָהָמָל דָּלָלָר שָׁעַנְדָּר סָסָם
וְאַנְסָמָן כָּלְבָּר תְּמָמָה לְבָבֶל

נול סטודיו

סח' קפ"ב, ס' 5^א:
לעומם, ב' ח' :
 זכריו קצוע ולו נלהה הול כמו שמכמתו
 ווין סדרירם (זום א'), בס מה טהור
 וזה מככ' רכינו וזה בקוטן מוכמת (לטום פיהום)
 ק' זעיר לנויר דתמי יונף קבדיל יהה פלייש
 לאם וכמו שמכמת נסמנון (לאה פה) נסנייר
 זאה שח' סעיטם בראש חודש

כ פיהקה שותי פעמים בראש חדש וראתה ואה'כ פיהקה של אבראש חדש וראתה הובר הדבר שניין ראש חדש גורם אלא הפיהוק. כי' לרענן' זמורם הקיט (ויק' כי' צ'נ' ת). ולעתם ובטעתו נלמד מומח הקפפנות (ט). כן כל טלית לה כן טןיל סדרן פלאן קיוס גולס גולל הקפטינה וויל' לדעת לרענן' זמור

בגון מראש חדש לראש חדש או לעשרים יום קבועה לה וסת זמן ולaina חוששת אלא לשינוים ביחס ואינה ולא בא המיווש (טט) או שבא המיה איןנה חוששת: ב פיהקה שת ישן חדש וראתה ואחר כך פיהקה שלא שפוגר דלע קבעה ומם נקפיות נפדיינו מכל מקום הו נמלמד מדרמן גדי וחת הקפיגו סולס גלהם בסוגת האלטיך רוחה בטל קפילה סוגר לאדנער קבאים הו נגוזו וויל הקפילה והו אדין דאי הו מידלו אין דיס רבשת נקפיות לסתינו דבוקה תלכני

וראתה הוכבר הדבר שאין ראש חודש דצמ"ל לכתם גאליצ'ק מפֿאָס צוּס

הפייהוק וכן אם בפעם השלישייה ראתה
בלא פייהוק הבהיר הדבר שאין הפייהוק
הראש חדש (פמ) אבל אם פייהקה שטי^ר
חוֹדֵשׁ [וְרָאתָה] ולפעם השלישייה פין
וחשעה בחודשׁ ולא ראתה ובראשׁ חודֵשׁ
פייהוק קבועה לה וסת לפייהוק של
שפייהוק של אחותם גורם לראייה ש
כדריפישית לעיל גבי קפיצות: כא
חוֹדֵשׁ וְרָאתָה וְזָוֹרָה וְסִיחָה בְּתוֹךְ
(פמ) [המְקַבֵּץ] ומלה סָהָנָלֶל גְּלָנֶל
סָלֶן יְסוֹס גּוֹס מָלֶעָגֶל גְּקַפְּיָה אַס כָּנֶל
גַּמְּ טִיקָּון לְלִידָּה נְמִי יְסָטְקָעָם וְקָמָעָם
לְסִיטָּוקִים לְמוֹלְדָּה כְּפִיסָּקָה סָלֶן
נְלִיכָּמָעָן מְלֻכָּה [וּלְמַמָּפָּה] וְלִיכָּמָעָן
הַזְּנִיכָּר גְּדָנָר סָלֶן וְלִיכָּמָעָן גּוֹס אַלְעָן
סְפִיטָּוקִים: וּמְשָׁעָן וְכָנֶן אם בפעם
הַשְּׁלִישִׁית ראתה בראשׁ חודשׁ
בלא פייהוק הבהיר הדבר שאין
הפייהוק נורם אלא ראשׁ חדשׁ.

וְסִכְעָן זָכוֹר נִמְלָא מִזְמַת קְפִילָה
וְכֵכֶר-קְפִילָה נִמְלָא בְּכַמֵּן (הַרְוָן נִי' צַג ד') וְאֶלְלוּ"צֶ נְסָלָק הַלְּטָה (סִיר 6,
פס.): וּמִ"שׁ אֲבָל אֶם פִּיהָה שְׁתִי שְׁעִמּוֹם בְּרָאשׁ חֽוֹדֶשׁ וְלַפְעָם
הַשְׁלִוְישִׁית פִּיהָה בְּכַט לְחֽוֹדֶשׁ וּבְרוּ כְּדָפְרִישָׁת לְעַילָּגְבִּי קְפִילָות.
בָּיִינוּ מָה צְמַבֵּן נִגְעָן קְפִילָה פְּעָמִים טְהֻרָה בְּצָבֵד וְלֹמֶדֶת
וְנִמְלָא נִשְׁנָה וְלֹמֶדֶת גָּלָה קְלִינָה וְלֹלֶת וְכָמְטָן נִסְתָּרָה וְקְפָנָה
בְּאָא פִּיהָה בְּרָאשׁ חֽוֹדֶשׁ וּרְאָתָה וְזֹהְרָה (זְפִינְחָה) בְּתוֹךְ יְמִי

החדוש הושתת לאותו הפידוק ובכך עד שמא תקבע בראשי
חדשים. כך כמו בכלנו "ק" ואלטנ"ג סס וזה נגמץ ממה שנזכר טרם לצ' פיקחה

(קג) או שבא המיווש בלא עתו אינזה חזשחת. וו לפון מיט מוקטן
 פירוטים לינה חפקת הדין נוגע סלינה קופקט מתין ומוקטן תלון כדין ומוקטן
 קזען וגפקט מתן גל מפרק וגל רהמה כרי ו מקוקת טוכרה וכן מוקטן סלהו
 קטע גלן מלן מקרים גירינה נסוח כמו סוכוסחה ולומם שלישן קצעע וכן מנולר דנני
 יגען נסמן סכמג פיאקה גראטס טודך ורטמא ומורה (וילומית) [וילימית] גווך מי
 תחאוץ וטאצט להווע פאיוק ווילורא נסחט עד שאחדאוצק כל ומוקטן כל יומס
 קעהו: (קד)

קב') הנחתת הנרייך גולדשטיין: קג) היינו לפחות שמחה, וריל ומבה ברכת השור פיהקה בתוך ימי החודש הוא לאו דוקא אלא הוא הרין אם פיהקה פעם

באר הבולה
יב כרכבל נסחורה פלט
מפני דהארון סמל מורי
וישן וכוי צנס:

ז ר' זנ' סני' דעתנות
לדעת הקירף והאמברס:
לו טו וויל' בחוקותך סס
תוי צי' נדיס' ולכ' ממן ווין
היכר' כרכבל נסחורה
כבים מפוגנו' דמתם
(ולא' זיל' ונוגה' מימי'ו)
וועת פוקטס:

ג'ין מורהש' א'
 לדה הרואכ' בשם
 המוכרים (בספר בעלי
 הנפש להראכ'יר) שאינה
 חוששת כלל לום אחד
 בלבד כתוב משוס דשא'
 ימי העונה אף שהיא
 למחרה בנהן ונערת
 בפנס את שאן
 אשר קובעת וסת כימי
 הראיש איכ' למא' דקייל
 דרכענין בימי נורתה
 בטטרו ימין קפיט חדיד
 צוריך עקייה ג' פעם:
 ז' אם הגיע וסתה
 ביבטי ענבורה. וכותב
 הראיש בפרק קמא דזנה
 טיסון ד' רגאי ומשעי
 בספקחים שעיב סטוק
 ולסוחה שביוזא אחריניא
 הוא ועין מה שכחתי
 בלילו הרואש:

ח ולעניד נזרה כר
טשוס פחד איכא
לטיחש טפא. וכן
כאינה מסמשת דלא
טיא פחד מלבה באיזו
הזכיר ר' יהוון:
ט אבל לכתלה
אדריכח בדיקה.
בהתופות נהנה ר' טי
טסיך עאי משען דשנו
אללו תלויות זה כוה דאם
וות שוט צינית להוש
בט בעבר היהום אסורה
ער שחרברוק רהא שם
לפראש שכבר עבר היהום
ובעודה רשיי

סדר גביע גוסט:

מפתח מדריך טהרה

תגנות והעדות
 ביבן עיין בהגנת
 פונישה (הוכחה הש"ץ)
 שם מסדים (לאחר
 העתקה לשון הרשי")
 להדרי כמו שעתיק
 כבורות השליטים, ובנאה
 שמונה היבן ותורה י"ש
 שפתם נס כוונת
 לשיש"ץ להו שהרי העתק
 הנדרכים הקודמים מהגנת
 פרישה ור"ק :

בנעה כLOORר באמצעות ני' פעמים הראשונים שעל ים תקבע הוסה:

בנימוס מלחין מלוד ווון דמי מיניקמה טיפל ממה יכול דמתוך גדר סכלי לידה נדרה ממלחין זולמים ממלחינים ווין חחין פד כ"ד מלח ווין נטמיך קומפלס או: (פסח ח) (אי) אינה חוזשת לאן כן חמוץ כי" (מן: ד"ה הנקה) צפנס הרטכין (טונה) כי צ"ג ינ': דלפלו לנמלגה מילג

לוסטה צו) ואפילו בתוך וסתה מותרת
בלא בריקה (ועין למן סוף פיתן קפ"ע):
ח זין י' הייתה נחנית במחבא מפני
פחד והגיע שעת וסתה (יא) ס אינה
סוכם וכזה זו כמו מעונט
דמסף ו' היל שטחו כמ"ז בו
שמוסכם לוותם היל אלה עניר ביום
כו' ומנו עתג רמ"ה קמץ נס
יג לוחץ ובראה גז עז דב

7ט כב) נשים צדיקות
נמרלו: ח ולעניד נרליך הדרילס
(ט) בדיקה (ט) בשיגיע הות עבר
כפטען דנט קליק למים מטוס
פעד ליכל נמייט צמלה צמולה
הוות ולא בדקה ולא (ט) הרגישה טהורה
צפה חמוקן גטמלה יעל ספמה
ט בלא בדיקה (ט) ולי"א שאסורה (יב) כב) עד
מלגא וליין צמאל שעם וטמא

הפרק השני מ論 מטרת צבאות נסיך קדמיה של נסיך קדמיה כל קבוצה מגדלה ולל הפתיקון ממנה, חכו וגיר כור נסיך נפאל ממלכת סקם בוקה ויללה מן הפקיד מלחן חוטו ומון גומט דלו' ריל כשלר נסיך דטול טענבה למקומה הראטונן וח) טל ק נסיך עד ג'מר שענבה כל קבוצה מושתת טלאן נסיכותם עכבר ריל מסקלקה דמייס ולין חכם נסוכו הומת הפלוי בקפdet קובם ומונען דליון מתוגדרת נסיטה נמנעה נלן למגר המלה דדריאן לחסר ציעור הקומת חאהו סילוק דמיס טלול ואינו כל חמם נמי דרכך זו למגר פטור הדרה וכמו טפלו' מינך וטלן פסט נגמלו מתוגדרת לכטמפליה מהימה חממה כל זון קומת טהורה כן מילגה נסיכה נסיקה. וזה נכוון ונכור והמיינן על המפלדים טלאן נסיגטו לדננו וב יי פנרג נסוכה ריל וילא נקזטן כן הילג: (ט'יב) עד שתחבודוק. כן סיורים טפלו' חס נדקה נלן עד ומן

נקודות הכספי

כך פירוש אפילו אם לא בדקה כו. אך ממשירין מה כמו שכתבתי נ"ר ס"ק כ"ג פ"ז טט:

חידושי רעיך

שם בוגמרא ור' ט' ע"א: [שם ואפילו כר, ממי' שם שם מיין כר] ס) ארינה חורשתה ל', מיין מנן מרכס (סימן ג' ס' ק' י"ד): או דלמא כד וצל ברוחך אשעה וסת קאי דאמ לא כן למה לא מספקא דלא תחני בדיקה כמי' ש דף ט' ע"א והכי הוה ליה למירר כיון כר טמאה או דלמא כר טהורה ולא כר. והוא לשון הרاء' ש כפרק א' סימן ר' מהכא משמע כר דאפילו בשעה וסתן בו' וכוכ בתרות הבית: (ז"נ) היהת כר. אף בשעת וסת דהא מרמי' לה שם למופרחה וככינל: [ז"נ] ויש אומרים כר. כן כרב הטדור וטומו מי' ש שם ר' מאיר אומר אם כר ולא בדקה כר' משמע שעברו הוסת ולא בדקה ומ' ש שם אלמא כר' ולא כר' ר' אלו שעת וסת ומי' שם טעמא דראייא כר אלמא כר' אבל גונפה לא ממשוע שהוא דורייאא אלמא. אף למאן דאמר דרבנן דוקא שעבר ולא בדקה: (ו"ט) שאדר נשים כר' עברה כר'. ורקימה ל' וסתות דרבנן ועין מיטפוחות שם (ח') ר'ה ורב נחמן כר' עיין מיטפוחות דף ט' ע"א סוף ר'ה אפללו: (ק') ויש אומרים כר'. חוספות הניל' ובמי' שם החכם' אומרים תברך וסברא ראשונה סבירא לה דתביך היינו בשעה וסת ומ' ש בפלוגהא דרב' ושמואל ולבסוף בדקה משום שמואל הוא דאיתמר וטעםם מ' ש דף ט' פ"א ר'ה בר' חנה אמר אפללו הגע' כר ומשמע אפללו תיקח אחר הוסת ר'ק שעבר העונה ולא

באר היב

החתם דבר מועט שנמשך ביום חשייב כוסח עצמו מה שآن שאי אפשר שהיה הכל ראייה אחת אלא הוסיף דמים וכיון שנטול עיקר הראייה נסחלה גם כן החוספת. אחותנים:

פתרונות תשובה

הוּא כִּסְטוֹן, חֶחָם דָעַת (מלוחיס פְּקִיעַת, מִזְוִיחַת פְּקִיעַת) : (ט) הַדְּגִישָׁה, וְסֵךְ דְּקָרָב נָמָה וְנָהָדָה כָּמֶד אֲקוֹרוֹן דְּכוֹן לְלָבָן רְמָה מְהָרָה דְּלָבָן תְּרִינִיטָס דְּקָרְנוֹבָה קָרְגָּמָת עַד הַזָּהָר וְלֹכֶד סְקָנָה מְהָרָה הַקְּלָלָה הַזָּהָר כְּפָעָה בְּלִפְנֵים בְּעֵד דְּקָרְנוֹבָה. מְוּומָה דָעַת (מלוחיס פְּקִיעַת, מִזְוִיחַת פְּקִיעַת) . וְלֹא
וְאַתָּה דְּקָרָב סְמָמֶת וְפָמָה כְּטַלְיָה מִשְׁׁגָּעָה כְּטַלְיָה הַקְּמָה
וְלֹא דְּקָרָב וְלֹן דְּרִינִיטָס דְּלִימָוֶר טְרָוָה וְטְרָוָה הַרְגָּמָת כְּרָגְּגָת
לְמַהְרָה שְׁמָלָה כְּמָכְמָה נְעִיל יְרָק מִינָן קְפִיגָּר דְּלָס לְתָחָה חַחָר הַקְּלָלָה
מִי גְּרִילָס הָרָף גְּלָן כְּרִגְּמָת הַזָּהָר לְטְלוּיוֹמָה וּלְזָהָר וְפָצָעָה דְּלָבָן וְהַלְּטָלָיָה
הַזָּהָר דְּקָרָב נָמָה אַמְּרָה בְּקָתָם וְעַמְּלָה טְוָוָה בְּגַ' עַמְּלָה כִּין דְּמִיחְיָה
דְּכָעָם וְפָמָה רְחָמָה מְלָאָה הַזָּהָר הוּא נְפָלָן נְגָח וְלֹא הַגְּנָבָה דְּסְבָּרוֹת
הַרְגָּמָת עַד נָוִי גְּרִילָס הַזָּהָר : שָׂוֹר כְּמָבָבָה וְעַמְּרָה וְפְלָוִיס פְּקִיעַת
מִזְוִיחַת פְּקִיעַת (ז) וְסֵךְ פְּגָר גַּ' פְּעָמִים יְוָס וְקָמָה נְגָח וְלֹא הַרְגָּמָת
נְלֹא מִיעָרָה וְמַפָּה וְקָנָה סֵךְ צְמָלָה כְּלָלָס פְּעָמִים כְּהָן נְלֹא מִקְּרָב וְלֹא
הַרְגָּמָת בְּזָוָס בְּזָוָס מְתֻרָּב כְּנָדוֹת שְׁלָמָה כְּרָקְלָמָה מְוֹסָסָה נְלֹא
פְּמָטָס לְקָדְמָה וְפָמָה פְּזִין זָהָר . וְגַלְעָה קְרָם דְּדוֹקָן וְקָמָה נְלֹא
מִשְׁקָר כְּכָלָי גּוֹגָל בְּזָהָר קָטָע נְמָלָה בְּזָהָר נְמָסָה קָטָע עַז יְלָרָה
אֲרָלוֹתָים שְׁמַלְיָל וְכָמוֹן שְׁמַמְמָה כְּמָתוֹת דָעַת (מלוחיס אַפָּם) דְּלָמְדִין גַּמָּה
חוּקָה דְּמָטוֹת שְׁלָמָה הַמְּלָאָה נְגָלָן כְּלָלָס כְּרִגְּמָת הַזָּהָר וְקָמָה
לְמִינְפָּלָן כְּמָפָס סְמָמֶת הַסְּפָרָה דְּגָנָה גַּוְתָּה וְלֹא יְגָרָה :

תורת השלטמים

נבדקה ומולדה טהורה עכברת
 ספק דין להמתיר (ז) (ז)
 (ז) נאום לר' ס (וילטס פ"ק קג
 בין ואנרגותם שעני דוחן (ט)

 גרכז ונל מלחין כמל נפל נפל נפל נפל (יב) אם יש לה
 ומאת בו. אבל אם יס לה ונתן צערין על קבבמו צלט פטמיס
 וגון חוץ ספסות מטונה ניגוותה נרלה מה מכ"ה נ"ח ולוול
 מה מ"ז על פי צלט דקה ליין צלט הניתה דסת קסורה צלט
 נידקה עד כלה לאון הטרו טו
 סימן זה וכקה נפלקה (פ"ק יט)
 דעת ליטל כמיין קפ"ז (פ"ט) אלה
 מלין לא ועם טסוו נטמס צלט
 נידקה יוט טו ומונך קר אהילן מלד
 נטיריות ולג ערלה דלט קפ"ע
 דוחלי טפה צלהן לה ונתן צלט
 ניגלה נמר נדריות הלהה צלי שטוח
 שוה כל נכל סטס טיל מזקעה
 רוחה עד שאכזון חלט כלבו מיר
 שיט לה ונתן מכך אעל נקס צלט
 שטינמה למלום מכ"ה נ"ח עטס
 למפט ווית נרלה נטוט כטננט
 (עד) עזען יוס כ"ה כדרלט קיון
 קפ"ט (ט"ז) בז מהרין מון צלט

טמירות ומין כהה של הוקם כוון
וכג'ת' (ק' מ' ר'ה ומ' ט' ותקו' ס' ג')
לממקמתה במלודיל (אחתות ט' פ' פ' ג')
אריות אטלאס ק' כ') וככפרא במרתומה
, קדר'ב' מהר ר' יונתן) צפ' סמ' ג'
דזוקה נדקה עתמה מז' נ' מ' ג'
ומטה מז' שיעור וטמ' חל' ג'
נדקה מז' הימן ר' ג' על פ' צל' מ' ג'
כך נדקה מז' מה ומזהה טורה
טמלה דוחוקה חולות צומת ג' וופל
למץ ע' ב' (ג'ץ') ולקמן סימן ק' ג'
סעיף ג' מ' מאנר. מ'ז' דטור וטמ'
עין צפ' ג' ב') וכן דוא' ל' קמן
סיטון ק' ט'. סט' ז' ועין צ':
(ענין ז' ב') ומכל' מקרים בו.
ובגולותם מיס' סימן. (למ' ז' סט' ז')
[ר' מ' קני' ט' ז'] כתטו הנור (סט' ז')
סט' מ' ותחמצע מציג הרכבת' ס'
(רטוט ס' ז' ח' ט') דל' ייגען ג'
בזום יי'ס' לדין לו' ב' מה' מ' ז' ד' ג' ז'
ונמסונגה הכר' (ימ' ק' קל' ג' סימן ג'
סימן כ' ב' קני' ז' וכג' ז' ס' פ' ג'

כינור הנגר"א

במ"ש חוספות שם ד"ה אפילו ור' יונתן רק אמר מוחשב מי ומזה כר סבירו ליה דוסותה דאוריתא ולא קיימת כלל כווניה עזין ר"ן בשברועות: (נא) או שהוא בפ'. דעתונה בגין לה וסנה כוונת כמ"ש שם אמר ריש לקיש משום ר' יהודה נשיא כר עזין רש"ו שם ד"ה בתוך כי' וכמ"ש שם דרכ' ט' ע"ב: (מכ) ואטפ' בפ'. רשי' שם (ובמהם סב) ד"ה והגini מילוי כי' ושאר פוסקים. וחוספות שם ד"ה חביב קלין וכן הדא"ש שם (פי' סי') (הפטוקים חולקיים על הטענות וכחוב בדין דוסותה דרבנן כהאי גננתא אומנם אכן תומכת ופוגעת בגוונת סמכותם של פטוקים והפטוקים חכשו עליון

באר היטב

(ג) שTCP-DK. מהפוקטים ממשע ראיילו אירוחה ומון מה אחר הוות כיוון שכורקה ומוצא טהורה והביה פסק ריש להחזר דרכוק בכדקה עצמה מיד לאחר וסתה חוץ שישור וות אבל לא בדקה חוץ הומן אף על פי שלאחר כך בדקה עצמה ומוצא טהורה טמאה דוחקה אוותה בזומו בא נופל לארכ: (ג') קבוצה אבל אם אין לה וות קבוע אף על פי שלא בדקה כיוון שלא הרוגשה טהורה. עיין ת"ט: (ג') אר. בינו גומחות דרבנן במוקום מצוא לא גורו: (ג') פסבדה. בארכ חיטם פיטום ר' י"ט רבכ הדור בשם

מן הורך מושום סכנה עין שם והטו ומחבר השחתיקו דברי
הורובים אלו באורת חיים טימן רם (טחי) ובאבן העור טימן
ביה (נכדו מיו) אולי לשליטיתיהם רוחטס עיקר בפירוש... ר' ר'...
רפקייה זו אינה חש망ה רק רבבי רצוי בן גראה לי פשוט.
אכן הלובש באorth חיים והרב בשובבה טימן קליב' מחלקים
בענין אחר וכן כתוב הבהיר כאמור עין שם בספרישה (אות י')
ולענין נראה כמו שכתבתי כדי לישיב בוה גם בן חמיהה הרוב
המשמעות רין זה וחמה עלי הרוב המגיד בפרק ד' מהלכות איסורי
באהר והיב) ולענין נואה שהחביבים אולן לשיטוט שכתב בפרק
ר' מהלבוכות דעתו (היט) שלא יעבול ביום ציאה לדרכ או ביאה

באר הנולָה

ונשיאותם דק ק' פ' ג' –
נליון מהרש"א
ו' הרוצה לצאת
לדרך. הרמב"ם פרק ר' מאסורי ביאת הלה
יב' השיטס והዝמה הרוב המגד מובא בכ"ז
וללאוורה והוראכיד
בספר על הנפש מובא
בב' נתן טעם ורשותה
דרבן ובמקום מצוה לא
גוזן והיה קשה ליה
לרב"ם מאי דמקשה
פסחים דף ע"ב עמוד ב'
על מאי דמשני סמך
ולוסחה אי הכל פאיולו
יבשומו נמי ע"כ סופר
שברחמו רשות לא
סבירו לה לין זו אבל
הא נהייא לפ' מש' המשפטות נהה דף סי' ס'
ס' ע"א ודר יוחנן סביר
וთווים דרבנן אבל
הרמב"ם הא סכר לוי
מש' ה"ב קרוב לוטמי
סמן ודמפהש ור' ד' זיהון ס' ל' וחותם
דאורייתא איכ' בפסחים
על ר' זיהון מקשה
שפיר: אט"ו סמוך
לזחתה. וככהגיא ליל
שבילהה סמן לומתא
וב' צער לפקדה.
תשוכות בוכת וחזקאל

ט' ב' ט' ט' ט'

הגהות והשערות
בן בן זה ברמייר
ובכביי, וכטיא גויס
בשבץ זום מה (ועין
מחצית השקל):
כ) **לפנינו** בספר
התזרמה ובמפיק ליה:
כח) וזהו הרין אם הוא
ויתר מוענה בינוינו. ב'י
קרך מע"א ר'יהם בעד:
כט) ועיין עוד ס"ר קפט
בטטי סקיה ונקדחות
הכף שם. וחוזר שם

ב'ארום קpic-ב':
לו ובסטר החון בבעל
האגור (הריה נ'אי) כתוב
חריזה וודיל יש אשא
טובלת וליל א'י
לטיכליה אסרו בעלה
לשכוב עמה וליל ב'
מוחור. הפטון, הטבולת
עוגנה אחת לסתה
שחביב פוזש ממון
ואם עברה הגות מורתה
בליל שנ' עכליל:
לאו עווין לקמן ס' קנו
בשיד' סקיג דיה ומאש':
לכמ' לא מאצחים, ואולי
צ'יל העטיז' (קסק'ל):

ג' ג'

היום (דמונן ימים ולא עונות בהנו"ב מה"ת סימן פ"ג) ונטר מספר ימי הפלגה עד יום שחרה עד המפט דם נדחת ואין יום והראיה השניה בכלל, ומ נטש הפלגה כי יום החושת ליום כ"ט ואם ל"ה החושת ליום ל"ג, וווער הראית השניה הוא החתלה הפלגה השניה וכן עליהם כל וווער שטאות.

ל'וביט הוסת של חשבונה שרגילה לראוין בין בוטק לבוטק ובין בוטק שאינו קבע צרכיה לפרש מבעה כל היום אם היא רגילה לראיון בין ביום ובין בלילה וכדמוציא ביורא אצל הנשים שלנו דעונה דידה כטונה אריכתא דמי דהיזיגו כל המעל"ע ואם רגילה חמץ לראיון או ביום או בלילה תפרוש רק אורה עונה בלבד, וראיון להחמיר ג'כ' חומרת האו"ז המבאה בש"ר י"ד סימן קפ"ר סק"ז לפרש עונה אוחט סמוכה לעונת הווסת אם לא במקומן הצורך, ובמישר עונת הווסת שלה חבדוק עצמה →

כמו פעמים ועתה טובה שלבבש בוגד לבן הסמור בהידוק יטה לגופה כל אותה עונה וקורות השינה אטילו אם הוא אחר היום חבדוק בחורין ובסודין (חטעם פשוט לענין החשש דשם מאיצא דם לחוד היה נמצא על בגדי, ולענין החשש שמא יצא הרם לבית החיצון שטמאת אף שלא יצא לחוץ הרי בהבדקה אטילו אחר היום היה נמצאו זה על הבדיקה) ואט תשנה וסתה ב' או ג' ימים יעוז באגט י"ד ח'ב סימן ק"ז והעיקר התחלת הווסת כהש"ר סימן קפ"ט סק"ל וצריכה לחוש לראייה אחורונה ושאר ימים דינה כאין לה וסת שצרכיה לשמש בבדיקות וכרכבת הכו"ט בתמ"י סימן קפ"ד סק"ה, זנק וווערב בלי"ג,

משה פינשטיין

סימן מות

אשה שראתה ביום ל' לחדר מתי תחש
לעונה בגיןית

בע"ה
כסלו תש"ז
לטניאל.

הנה בדבר אשה שראתה ביום ל' לחדר מלא ועbara וסתה שעדיין צרכיה לחש לעו"ב החושת לד"ח חדש השלייש וכהש"ר שהוא יום לא"א לראייה דשאנוי יום החשש שהוא עונה בגיןית להש"ר מותה החדש הנזכר בש"ו"ע קפ"ט ס"ז דההט טה החדר מדראחה בכל חדש אותו יום בקביעות ודאי שיפורא גרים וכלשון הש"ר בשם הרשכ"א שם בס"ק י"ג וכימות החדר לפי תיקוני ב"ד יעוז', משאכ' בעוני' של הש"ר שם

ה. אם מחר להזיו שעון שבת בשפה ובדבר אם מחר להזיו את השעון שביבה באחור זמן מכפי שהועמד או שלא יכבה כלל או בקרוב ומן וכן שידליך באחור ומנו או בקרוב ומן או שלא ידליך כלל, הנה אסור בכל אופן יש גם איות אופן שהוא מלאכה דאוריתא כגון שעודה שידליך בין באחור ומן בין בקרוב ומן הוא מלאכה, וכן שביבה בין באחור ומן בין בקרוב ומן הוא מלאכה, אך כבוי הוא מלאכה שאיביה צרכיה לאופנה ופליגי רבוותה ולהרמב"ם הלה כרי יהודה שחייב ולהחות הלה כרי יוסי וריש שפטני, ובעוועה שלא ידליך כלל אלא שיישר כמו שהוא עתה וכן בשעודה שלא יכבה כלל ליכא איסור מלאכה אבל עכ"ם אסור מדין מוקצה.

.ה. ובדבר אם יש דיני הנגנת בית הכנסת גם בהטלת מי רגליים, הנה גם בגורות מ"ד ע"ב איתא אסור להתנגן בצעירות בהטלת מים מושת חSSH סכונה, ומטעם וזה הוא מה שבחרבה מוקמות הוקבשו בחדר אחד מוקמות הרבה להטלת מי רגליים, דאף שבמודרינו שהוא הכל בבית וא"צ לצאת החוצה היה אפשר לעשות גם במחיצות כדי שיחיה בצעירות ולא יהיה שום חSSH סכונה, מ"מ סמכו על מה שלא תקנו עניין צניעות בימי חז"ל וכל הדורות שלא היה אפשר להם וגס יש ודאי מדינות בעלום שעתה צריך להשתין דזקא בתוץ, שכן גם במדינתנו נהגינו כן, אבל אף שואלי א"א לומר אסור מים מן הרاءו לילך גם להטלת מים לבי"כ שנעשה לבדלים שאיבא מתחיצות בין שהואה דבר קל והוי אין לו צורך דיש לו מקום צניעו בריחו שוגם מדינה יש לו לילך לשם עיון במ"ב סימן ג' סק"כ כ"ב וכל ר"ש יש לו לעשות כן כשאייכא מקום, אבל כשנודמן שליכא בי"כ במחיצות פניו אין לו לחכות עד שישעה איזה מה"כ פנוי משום חSSH סכונה, וכשבוגנים מחללה טוב לעשות מחיצות גם על המקומות שנעשו להטלת מים. משה פינשטיין ותגני דוד,

סימן מות

חשבון הפלגה והגנת יום הווסת

בע"ה
כסלו תש"ז
למע"כ גדי האותב מותה"ר שמואל מישעלם שליט"א.
הנה בדבר אשה שראתה דם בעט נדחתה אותו יום הוא יום ראשון לחשבון הפלגה ואטילו הוא רק מקצת

סימן ג דיני בדיקות

א. רוב הנשים יש להן וסת לראותם דם בזמנן יזעע, כגון עשרים וחמשה יום לפחותים וחמשה יום, אבל זמן שרוואות זו דם הוא בהפלגה של מרחק יומם שים בין תחילת ראייה אחת ל恰恰ת ראייה אחרת, ובין חלהה, כגון שראיתה היום, ולסוף עשרים וחמשה יום ראייה פעם שנייה, ועוד פעם נטפת ראייה ביום לסוף עשרים וחמשה יום פעם שלישייתו, ושוב ראייה לסוף עשרים וחמשה יום בפעם הרביעית, הרי קבעה לה וסת לכל עשרים וחמשה יום, וזה נקרה ומתחפלגות, וכך צריכה ארבע ראיות לפחות אינה מן הפנין מפני שאינה בהפלגה, ואפילו קודם שקיבעה וסת שלוש פעמים בנ"ל, טיר שראיתה פעם אחד לסוף עשרים וחמשה יום, חזשת פכאן ולהבא כשניע יום עשרים וחמשה, ואסורה לעשך כל עונת וסתה, אם ראייה ביום פרושת כל היום, ואם רואת בלילו פרושת כל הלילה. ואם עדין לא נקבע שלוש פעמים, עבר פעם אחד יום עשרים וחמשה ולא ראייה טיר ואינה צריכה יותר לחושש לו. ואפילו אם ראייה שטי פעים לסוף יום עשרים וחמשה, ובפעמי שלישית לא אינה החוששת לו. אבל אם נקבע הוסת שלוש פעמים בנ"ל, אין נערק לפחות פעמים, אבל זמן שלא עקרו שלוש פעמים צריכה לחושש לו ולפירוש מבילה כאמור. ויש עוד סוגי וסתות שונות, ויתבראו בסימן אחר א.

ב. האשה שיש לה וסת קבוע, או אפילו ראייה פעם אחד לצריכה לחושש לו, צריכה לבדוק עצמה היטב בשניינע וסת היסת בפעם הבהאה, והבדיקה החיה על ידי בן לבן או צטר גפן נקי בחוריות ובבדיקות של אותו סקוק מסביב בעומק הנעל עד היבן שידה מנעת. ואם עד הבדיקה (הוא הבנד או הצמר גפן)

ב' שיטות הבדיקה

א) עין בstor ושלוח ערוד (ריש סימן קפס). ויתברא עד בעותאי. ומה שלבנו שות התפלמה הוא ממלת ראייה אחת ל恰恰ת ראייה, היינו שאיפיל המשכה לראות שנים ושלשה ימים, לפחות אין משבדים את הפלגה אלא מהזמן הראשון של המראת, ולא מסוף ימי הריאן ולאפוקס ממה שבב בשורת עורך הגאון רבי זלמן (סימן לפט ספ"ג). שמשתבים הוטם בסוף ימי וראייה. וכבר כתוב בשורת בית שלמה (חלה ב', מירדה דעה סימן טו), שאו שהגאון רבינו רב נבריה, מכל מקום בספר ברתי ופלחי מוכחה שלא כדבריו, אלא מחשבים וסת והפלגה מ恰恰ת ראייה אחרות. ושכנ שפטעות כל ופותחים. ע"ש. וכן בספר ערך שי הגאון דברי הגאון רבינו זלמן (חלה יורה דעה סימן לט). ע"ש. ובשער מהרשיג חלק א' (חלה יורה דעה סימן טו סימן ט) כתוב גם כן שמנוג השלים שלא כדברי הגאון רבינו זלמן. וזה הפלגה השולן וטשביב תניוג חלק א' (סימן טו). ע"ש. וכן כתמן עד אתרוגים. וכן עיקר.

← יצא נקי מבל שום אדרומטיה כלל, הרי היא טהורה. ועיקר הבדיקה תהיה קרוב ←
לסוף העינה, וטיב שתהיה הבדיקה בתחלת העינה ונום בטופתן, ואם יש לה וסת קביע ועכורה כל העינה ולא בדקה, ולא ראתה ולא הרגינה דבר, לא חמש עס בעלה לאחר מכן עד שתבדוק את עצמה. ואפילו אחר כמה ימים אם בדקה עצמה ומצאה עצמה טהורה, הרי תיא טהורה לבעלת. ואין חשובים יותר שטף ראייה וסתה ביום וסתה שיפת דם, שאודח בזמנו בא, אלא שאכד או נבעל בכנגדה, אלא מעמידים אותה בהזקת טהורה, שהואיל ואין דין היסותות אלא בדברי סופרים, יש להעמיד את האשה בחוקת טהרה ב').

מ' שיטות הבדיקה

ב) ביחסותא (פרק ט' דינה הלכה ב') איתא, כייד, היהת למותה לראות מיום עשרים ימים עשרים וכי אין מהיינן אומהה שתאה יהה בעינה כל היום (כלומר, שינה מוק נפי באומו מקום במשך כל היום כדי הכרר אם ראייה דם) אלא בדקה פעמי לוסטה. ע"כ. ומכאן חשבה למה שכטב תחותמת דעת (סימן קפ' ביראים אות ט'). שאם יש לה שפה קבועה ביום לראייה ביום וסתה אינה צריכה בדיקה אלא אחת שפה בלבד. אבל אם אין לה שפה קבועה ביום וסתה, כמו רוח בזבשים בזמנינו, צריכה מוק דוחק ממשך כל היום. ע"ש. ותוכא להלכה בספר ו ובייחזק | (סימן כד), ובכבוד השלחן (ספיק לח). ובכך שלחן ערוד (סימן קב' ספיק ו). וכי כתוב ביחסותא בשדי'ת דברי מלכיאל חיל ה' (סימן פו) בדיה הגנת, פ"ס. ואלו המנג פשות שלא בדברי החותם דעת. וכן השרי כספר ערוד שי (סימן קב' בדיה כל יום, על דברי החותם דעת, ומושפעתת הניל'. ע"ש. גם בשדי'ת אמרי בינה (סימן ו' דף פ"ד ע"א) ברב, שנודע לו בדברי החותם דעת לא נתקבלו עני בעלי ורואה להחמיר בה, הואיל וקיטא לנו וסתות דרבנן, ולמעט שהוא דבר בלתי אפשרי לנוהג כן, ולא חייב חיל אל לא רק מה שאSTER לברור, ומה גם שרכו נשוי ריזון הוסת נמסך אצלן, ואיל אפשר להחיק מוק דוחק ביחס כל הומן לרוח חולשתן, ואף הנשים הצנויות ביחס לא יכול להחמיר בה. ע"כ"ר. וכן כתוב בשדי'ת מהרשיג עגנון חיל ד' (סימן מט), שקשה מאד לחתיר כסבורה החותם דעת הניל להציג מוק דוחק כל זמן וסתה, אלא די לבדוק עצמה יויה פסטים ולהשגיח בעד אם הוא נקי. ע"ש. וכן בשדי'ת יגול יעקב (חלק יורה דעת סימן ס') בדיה וראייה, כתוב, שהחווזנים תלקו על החותם דעת שמאן צדוק מוק דוחק בכל הפלגה. ע"ש. וכן פסק להקל בספר טהרתו ישראל (דף ח' ע"א). ע"ש. גם בשדי'ת מהרשיג חיל ב' (סימן מט) כתוב על דברי החותם דעת ג'יל, ובימי, חרשי שמעתי שאון העולם נורוגם חומרא זו, והנה להם לישראל, החומר תבואה פלא ברכוב ע"כ. הפלמה הוא ממלת ראייה אחת ל恰恰ת ראייה, היינו שאיפיל המשכה לראות שנים ושלשה ימים, לפחות אין משבדים את הפלגה אלא מהזמן הראשון של המראת, ולא מסוף ימי הריאן ולאפוקס ממה שבב בשורת עורך הגאון רבי זלמן (סימן לפט ספ"ג). שמשתבים הוטם בסוף ימי וראייה. וכבר כתוב בשורת בית שלמה (חלה ב', מירדה דעה סימן טו), שאו שהגאון רבינו רב נבריה, מכל מקום בספר ברתי ופלחי מוכחה שלא כדבריו, אלא מחשבים וסת והפלגה מ恰恰ת ראייה אחרות. ושכנ שפטעות כל ופותחים. ע"ש. וכן בספר ערך שי הגאון רבינו זלמן (חלה יורה דעה סימן לט). ע"ש. ובשער מהרשיג חלק א' (חלה יורה דעה סימן טו סימן ט) כתוב גם כן שמנוג השלים שלא כדברי הגאון רבינו זלמן. וזה הפלגה השולן וטשביב תניוג חלק א' (סימן טו). ע"ש. וכן כתמן עד אתרוגים. וכן עיקר.

שְׁבָעַת סִימָן קְפָד הַלּוֹן

↳ לאכזן צמחדר מסתמע לאכזן נאכזן קעניאקה חומט, ואצטען קומט פילען צצלאן נאכזען קעניאקה חומט, אומנסlein דאסכיא צאכזטן בייע נאכזען צוועה סיוט וטאכער צאנזידקן גאנק זונק וויזקם ייכל לח"ב, טויג צאנזידקן לומבא (ג'ון ג'ון) זונקן (רבינר) ברזאַן זונקן.

בדרכם של קוה, וכ"כ הם שפעה תלמידים כבוד
בו בצליכתו דלקורה. ומג"ט מתקופת הפת"ס
פיז למס נעלמה מ"ז נסעה ומקה ונבר סוקם
ולג נדקה לטמלה ק"ו מס גל גליניסה. דמיון
קרנבה ומכוונה הכרותה מ"ר קוה, והוא פרידום,
ונגדע"ס וביתם צלמה (ח'ע קל"ז) חולקים, וגס
המו"ד בנוילוריס וסק"י (ה'ג) גל מגן דיוו גולדויין
ולג מסכבה.

ובעיקר חידושים דין זו פין נבדק מילא מילא כ"ז (ו"ל) ממהנו ארכיאס כל המפה"כ לדרכיוós מין לה צעה קניינה לסתה הטוכה לאטאל מיר כל הייס, סカリ טם חטיל לו טוטל גזריקה צל מוחו רגע, לדינמו הרגטה מיר ביהם, ושורר בדומנו"ז נומי ובנ"ל מום (ב') צחמי

וילען כלכלה י'ל טעם ולג' חיטין נסח'ב, דה' וברוחם צונת קדש, ווילפינו ל'י' כהנמיה'יס ע'ג' חיינו מוקפ'ה' ווילט דר'תחה דס, דלאן מאני בז'יקה נבר' הא ול רלה'ה נמי כמא' ימיס, ולג' הו' רק דין גז'יקס נגיד מה צוילא, וכווין דלפ'צ' יס' נז'וק, ובון נמל' קגד'ן ו' נז'אלוינס, וו'ג'ן נדר' הא ול נז'יקס כתעכ'ב, ואלכ' נונ'נד מוחרה הא' קאן ו' נז'יקס צו' ו' נומ'לה טז'ו'ה, וג'ל דליכ'ה הצע' נדר'ה פ'ר'ג'ט שער הו'ג, קנה לא' מצע'ל' נז'י' דין צ'לן לא' קע'ה קנע'ה נז'ילום וקמן כמ'ג' הפלוקס', ולל' זו'ס הו'ג נז'מע' צמ'ה' ייג', יט' זו'ה נס' קול'ו' לדין' נח'וט'ו' לנע' צד'ק'ה עט'ה' הופ'ט' ה'ס'ט, וג'ס' הא' טעה' קנע'ה כרי' סוק'ה' נמע'ן וו'ן מה' וו'ן פ'ק' ר'ו'ק' צמ'ה' ר'ו'ה'ה צרג'ע' ס'נ'ז'יק'ה דוק'ה' וט'ע'ה' נ'ר'ג'ט'ה' עד', וו'ג' יט' זו'ה בע'ן קפ'ק' ס'פ'יק', דל'מו' קע' שעת' וק'מה', וו'ז'ימ'ל' פ'מ'ג' כ'ה'מ'ג' (ו'ג' פ' "ס' צ'ה'ג') צ'יר' דין' זו'ג' גו'ו'ים, י'ל' דה'ל'ין נמ'ר ר'ו'ג' זו'ס וו'ן' נומ'ס ד'ר'ת'ה' הצע'ה', ווע' דיל'מו' נ'ל'ת'ה' הא' נ'ל'ג'טה', דה'ט'ה' דס'נ'ה' ס'ר'ג'ט'ה' עד' כי'ן פ'ק' ר'ו'ק' וו'ז'יך' כ'ל'ל'ה' ל'נ' טוע'ה' נ'ז'ה, ומ'ג' ס' הא' מ'ל'ה' ז'ה' ל'ז'יך' פ'ו'מ'ק' צ'ל'ג'ה' ז'ה' ז'ה' ה'ל'ג'טה', וו'ג' צ'ה'ג' ד'ל'ע'ין' צ'יר' דין' ז'ו'ג' גו'ו'ים, וו'ג' נמ'ק' פ'יט' מ'ו'ה'ה הע'ג' צ'א'ז'ה' ז'ה' עד' ה'ז'יק'ה' ב'ז'נ' צ'מ'ז'ה' ווע'iker ה'ז'ומ'ל' כ'ו צ'ל' ה'ט'ו'ג' צ'ה' ב'ל' מ'ל'יו'ק' ל'ז'ו'ן' ס'מ'מ'ב' צ'ב' ז' וו'ג' ק'ג'נ'יס'ה, וו'מ'ג'ט'ה' ד'ס'ו'ל' ס'נ'ל' ב'ל'ר'ן' ר'ל'ה' צ'ל'ג'ה' ה'ג'נ'יס'ה, וו'ס' ל'ז'ן' ל'ל'ס' ה'ס'מ'ג'ה, וו'ג' צ'ז' ד'ס'ק'ות' ד'ל'ג'ק', מ'ג' ב'ע'ין' ס'ו'מ'ה'. וו'ק'פ'ר' ח'ק' ה'ל'כ'ה' (ה'ז' ג' 'ב'ה' ג'') ח'ל'ן על' כ'מו'ג', וו'מ'ג' ד'ל'ע'ס' נ'מ'ח'ן' צ'ט'ס' ק'נו'פ'ה' ל'ס'מ'ה' ג'ר'ס'ה' ג'ז'יק'ה' כל' ק'ט'נו'ג'. ווע'וד ד'ס' ד'ס' ד'ס'י'צ'ק' ג'ע'ל'ה' לו'ו'ג' ד'ל'מו'ה' ה'ר'ג'ט'ה' צ'ל'ג'ה' הו'ג' צ'ה', מ'ג' צ'ו'ן' ד'ק' ס' מ'ס'ט'ס' צ'ט'מ'ה'ה' צ'ל'ג'ה' ה'ג'נ'יס'ה, ד'ל'מ'ר', ד'ל'ה'ן' ו'ס' מ'ז'ה'ה' דס' הו'ג' צ'ל'ג'ה' נ'ל'ג'ה' ה'ג'נ'יס'ה, נ'ל'ג' ד'ל'מו'ה' ג'ג'נ'יס'ה' ו'א'ת'ל'פ'ה' צ'ג'ל'ג'ט'ה' עד' הו'ג' מ'ג', נ'ג' לא' ס' נ'ל'ג'ה' נ'ל'ג'ה' מ'ל'יא' נ'ס'ס' מ'ק'ס' ל'ס'ס' נ'ס'מ'ן' ל'ס'ס' ו'ג'ג'יס'ה', מ'ל'יא' נ'ס'ס' מ'ק'ס' ל'ס'ס' נ'ס'מ'ן' ל'ס'ס' ו'ג'ג'יס'ה', ד'ל'ג' 'ג' נ'ס'ק'ק' פ'י' נ'ל'ג' נ'ג'ה', וו'ג'ג'ג' ד'ס' צ'ול'ו'ס' ד'מ'יש'ין' ט'מ'ה' ח'יפ'א' צ'ז' צ'ה' ג'ע'ג' ד'ל'ג' צ'כ'ה', ו'ג' צ'ס'מ'יפ'ט' דס' י'ו'ל'ה' נ'ל'א'ג'ד' צ'מ'ז' מ'ג', ו'ג' 'ג' ל'ז' מ'ס'י' נ'ס'ג' ד'ק'י'ק'ה' צ'ל'מ'ה'ה' ס'ט'ה'ה' צ'ט'מ'ה'ה' צ'ט'ל'ה'ה' מ'ג', וו'מ'ל' ו'ס' ד'ה'ה' צ'ס' ז'ה' ד'ג'ר'י' ה'ט'ה'ו'ג'. — וו'ג' צ'נ'ה'מ'ד ס'ע'ד לא' ס'ל'ג' ה'ג'נ'ד'ה' נ'ז'יס' ר'ק' נ'ז'ונ'ג' מ'ו'ל'ה', וו'ק' כ'יל'ה' צ'ה'ג'נ'ל'ה' ג'מו'י' נ'ק'ג'נ'ין' נ'ל' ו'ו'ק'ו'ה', ה'מ'ג'ס' הא' ב'ק'ה'ה' ע'ז' צ'א'ז'ה' ז'ה' צ'י'ק'ה' נ'מ'ק' פ'יט' מ'ו'ה'ה הע'ג' צ'א'ז'ה' ז'ה' עד' ה'ז'יק'ה' ב'ז'נ' צ'מ'ז'ה'.

(ג) בדיקה (נד) כSIGIUS (נה) הוסת עבר הוותך ולא בדקה (נו)

בְּאֶרְבָּם

זרקן מושם ראמ"ס איזחא דראטה הויה מרגשה והכא הא איבא למלימר שרואתה בשעה הבירקה וטברה דהוא הרגש הדע עתחו"ד ר"ל כתוב שאין נור סימן ר"ל לדבוקה איזחא זכר החוו"ד אמרום אלא להנץ לדבוקה דס"ל לעבר זמן הוסך כלא בדיקה שוכ א"צ בדיקה (והוא דעתו הרהור"ץ) והרמב"ס הוא דעה ראיונה זנקת המחבר בסעיף זה בפונה קא אמר העד כו"ע מוזע ובעיה בדיקה אבל אם בדקה ממשחה טהורה לכו"ע ולפי"ד האביג' אין נפק'ם לדיין מודבר עוצמיה בדיקה איזח"כ אמנם בפחד חישובה כאן הבין בכוננות החוו"ד שאפיילו בדקה איזח"כ ומיצאה טהורה צרכיה ז"ג (וכן מורה פשטוות לשון החוו"ד עי"ש) אמן אץ לו יהא בן בכוננות החוו"ד רבינו החרולקים עליו בונה הלא מהה הסדרם רמוניים והחקיר הלכה והאמריו ביבינה (בחשובוחיו שבסוף הספר י"מ"ן) והפריד דעה והחומר איש בטף סימן פ' וננה החוו"א הקשה עליו מה דאמרין ט"ז א' שאם ראה דעם ממכחה בעונת וסתמה טהורה למ"ד ודסוטה דרבנן (והכי קייל"ז) בהרהור בונה אץ להוציאם כלום ממה שלא הרגישה שהרי באמת הרגישה עצמאות דם ממוקה דהא מיריעי במקה שבמקורה ואפשר לישיב קושיא זו עיפוי"ש"כ הרשב"א בתו"ב בשער הכתמים אחר שמביא שם הא דמתהדרין לזרואה דם ממכחה אף בעונת וסתמה זול וא"ת והלא בנשים עצלמא חישין לעונת הוסך כלה וא"פ שלא ראתה מהו הורחת את בני ישראל מטומאות והאיךacha מתריר את זו והיא בשעה וסתמה שהשאיה דם לפניך י"ל ההיא דרבנן הדיא ומושם דאפשר למייקם אמילחא

תנהוג כך שאמ' עונחה כלילה ופעם שני מיד שקדם ממתה בבוקר ואם עונחה ביום חבדוק פעם אחת בבוקר ופעם אחת סמוך לערב וטוב להחמיר ולבדוק עד פעם אחר סוף העונה (כשעונחה ביום) הואיל וכידיה ההנוה לא דימת מכוננות בסוף העונה ויש לחוש שראתה אחר הבדיקה וכ'ז באשה שאין לה שעה קכועה לראייה אבל אם יש לה שעה קבוצה לראייה תראה לבסוף לכל הפלותה פעם אחת באותה שעה, ובאה שאן לה ושם קבע תייחט בבדיקה ביום העונה (עמ') ביןונית שלה ובין אם ראייה האחרונה הייתה בלילה בין אם הייתה ביום תנהוג כך שכיוום העונה ביןונית, תבדוק בחלה הלילה ובכoker וסמוך לערב וגם בזה טוב עד פעם אחר סוף היום שמא ראייה סמוך לשוף העונה, וכל המרבה לבדוק בזמנים אלו הרי יושוכחת, וכ'ז לכהלה, אבל בדיעבד ששכחה לבדוק בעונת הסותם בזקמת פעם אחד שנזכר וכדלקמן בסמוך. וכ'ז נסota קבע או בעונה ביןונית, ולענן וסת שאינו קבוע יתברא כס'ק נ'ח, ועיין בכירורים ר'הiar. (גנה) החוסט. וחיזור האשא שלא האבד העד שבדקה בו קדם שתעניין בו שיש לחוש שהיה שם באחו מקום ונתקנה על העד ההורן ועוד יש לחוש שראתה דם ברגע הבדיקה עצמה ולכך לא הרגישה בראייה הדם כי טעתה והשבה שהיא הרגשת העד האבל בדיעבד אם נאבד ממנה העד (עמ') אין מטמאין אותה אלא תבדוק פעם שני ואם מצאהה תהורה טהורה. עוד כתבו הפטוקים שהאשה לא חרץ באחו מקום בעונת וסתה (או בעונה ביןונית כשיין לה וסת) שגם בזה יש לחוש שהרחיצה החשוף טיפת דם שבאותו מקום ותאבד במים וכן אם לא בדקה בעונת הסות עצמה ורקימא אין בסמוך שצרכיה לבדוק אחר כך לא חרוץ שם קודם שתבדוק, ובדיעבד אם רחצתה באחו מקום בעונת הסות או אם רחצתה שם לאחר העונה קודם שבדק עצמה יש מהירות לחרוץ ז' נקיים ולא מהני לה تو בדיקה אבל המיקל גם בזה יש לו על מי לסמוך וכמש'כ' בכירורים ד'ה צרכו בדיקה וכך בפרט באחון הנשים שאין גבילים בבייאת האורה עד שהיtro ראהה ואכריה כבידים עלייה או שאר מיחסי הגוף רזה פצמו שלא הרגישה במיחסושים אלו מוכיח שלא בא וסתה ומכ'מ' תראה לבודק אח'כ' (גנו) ולא הרגישה. שם

כדי השלון

הטלה שבודקת בו ושיקן גם לכאנן (גע) בדיקה. כחובו (גע)
הפסקים שרשאה לראות עד הבדיקה (עד נקרא הבגד או
הטלה שבדקה בז) אף בלילה לאור הנור וause ג' דאמרו
בגמרא (עד) שאין וואים דם בלילה גני מלוי בומינדים שלא
הייו מטמאים אלא חמשה מיני מראות דמים (ארבעה מיני
מראה אודם ומראה שחור) והוא צריכים להבחין הכהנה דקה בגין
מראה אדם טמאה למראה אודם טהור אבל בזמננו שאין לנו
בקאים במראות הדמים ולא מטהרין אלא הנך מראות שאין
נותים לאודמיום כלל כמראה לבן וירוק משום הכיב שרייא
לראות אף בלילה שגם בלילה יש להכير הלבן והירוק וause ג'
שיהרמ"א כחוב בסימן קצ"ז סעיף ד' שלחכלה לא חבורק
בלילה הנני מיili לענין (עה) בדיקה זו נקיים ורקיימה בחזקת
טומאה אבל כשבועמדת בחזקת טהרה לא מחומרין אף לחכלה
אמנם אם יש לחוש שהמראה נוטה לאדרימות ולא מיכדק
שפוי בלילה פשט שציריך לבדוקו ביום ודקה ולא בלילה וגם
לא בבית אפל: (פ"ד) בשינויו הוסת. יש מי (עו) שכחוב דasha
שאן לה שעה קבואה בעונה וסתה לראות אלא רואה פעם
בחולח העונה פעמים באמצעות סופפה (כרוב נשי דידן)
צריכה לשים מוך דוחוק באחוטו מקום ולהשוותו שם כל משך
עונה הוסת כי יש לחוש בכל רגע ורגע שמא תראה אmons לא
נתקלנו דבריו (טו) אצל בעלי ההוראה הבאים אחריו אלא

(פג) סדר'ע כריטים סימן קפ"ח ותוכ'ק"ש זט: (מד) מגילב י"ד ה': (פה) סדר'ע סימן קי"ל ס"ק ז' ג' כסופו: (טו) חוו"ז: (עו) כן כתוב בסוף הלמי זיכר גמפור ו' וכוסטוף זט מלהק כלונשות היין ובחנות כה: (טמ) וטעין לטעם סימון כסופו זט דעתהך זט חוץ יוס כו' במשנה בינוין: (פה) וכמ"צ ננייתו ור' ר' ב' ליליקן קידוקה;

